

Red Master

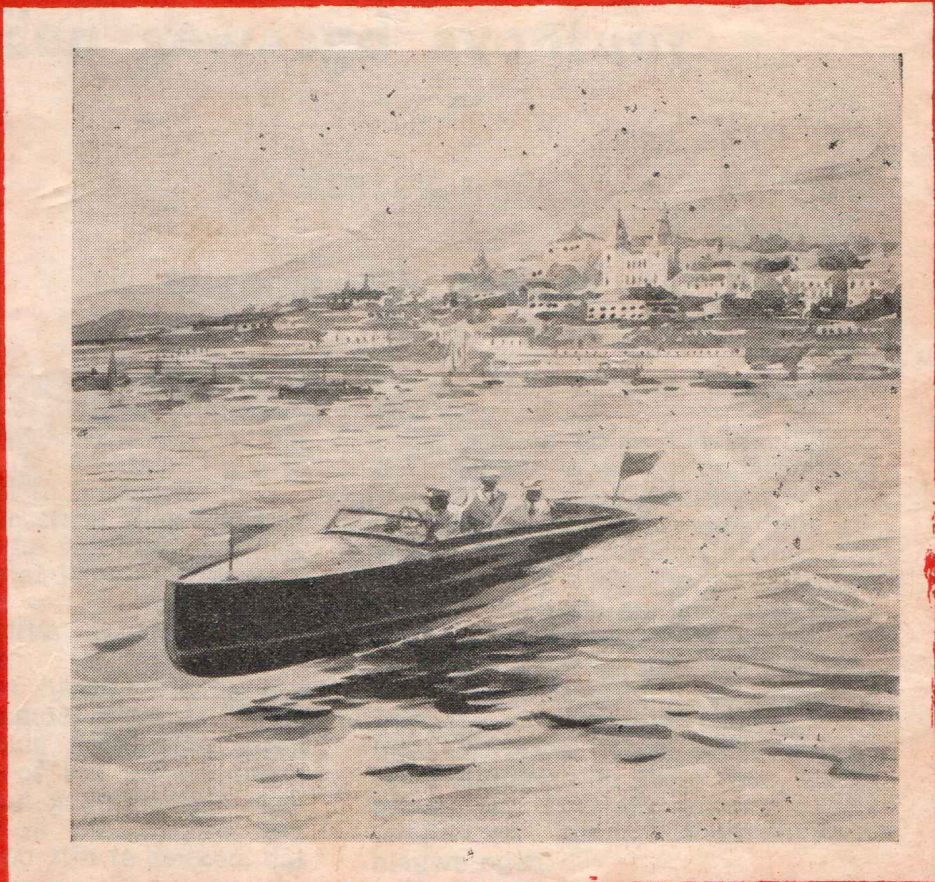
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GEWAAGD AVONTUUR

N° 2523

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een gewaagd avontuur

~~~~~

HOOFDSTUK I

DE RIJKDOM VAN RAFFLES

Op een regenachtige avond in de maand april van het jaar 1930 zaten een aantal heren in de grote conversatiezaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet te Londen.

Rondom de leestafel, die over bijna de gehele breedte van deze zaal liep, zaten een tiental leden, verdiept in de lectuur van een der talrijke bladen of tijdschriften waarmede de tafel bedekt was.

Dicht bij de haard, waarin een flink vuur vlamde, want het was, vooral 's avonds nogal fris, zaten nog een stuk of zes andere leden der Club in hun gemakkelijke stoelen uitgestrekt, zó onbeweeglijk, dat men geneigd zou zijn te denken, dat

zij een uiltje knapten. Het gesprek was verstomd.

Zij hadden enige tijd met elkan-der gepraat over de onderwerpen van de dag, maar geleidelijk waren de tussenpozen gedurende hun gesprek groter geworden; uit een der stoelen werd zelfs een onderdrukte geeuw hoorbaar, en langzamerhand trad een volkomen stilte in.

Op een gegeven moment liet zich echter de holle stem horen van Lord Durham, een lange en magere man, met een bijna geheel kale schedel, een buitengewoon grote neus, waaronder, een borstelig snorretje uitplekte en kleine, doordringende blauwe ogen.

— En hoe staat het op het ogenblik met de toestand in Rusland, Mr Collins?

De vraag was gericht tot de hoofdredacteur van de Westminster Gazet, Lionel Collins, die wegens zijn invloedrijke positie, en ook door zijn groot vermogen, als lid van de Windsor Club was toegelaten.

De aangesprokene haalde even de schouders op, en antwoordde:

— Waarschijnlijk past het een journalist niet, voor zijn onwetendheid uit te komen, mylord — maar ik ben, helaas, verplicht, te erkennen dat ik niet op de hoogte ben. Wie is dat trouwens wel? Er komen uit dat reusachtige land herhaaldelijk berichten die elkander regelrecht tegenspreken. Natuurlijk hebben wij er onze correspondenten, maar wat betekenen drie knappe koppen, al zijn zij nog zo bekwaam, al verstaan ze de taal van het land nóg zo goed, terwijl het zo goed als zeker is, dat men hen niet altijd nauwkeurig en naar waarheid van hoger hand inlicht.

Onder het gesprek klonk ineens het geluid van het opengaan en dicht doen van een deur.

Lord Durham wendde het hoofd een weinig om, en zag in de halve duisternis, die in dat gedeelte van de reusachtige zaal heerste, de slanke en krachtig gebouwde gestalte van Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Club, die zo even bijna ongemerkt was binnengekomen.

Het scheen dat hij iets wilde zeggen, maar Collins was hem vóór, en riep uit terwijl hij de vicepresident aankeek:

— Geloof gij mylord, dat het Bolsjewisme in Rusland zich zal handhaven?

— Dat geloof ik inderdaad, gaf deze ten antwoord. Het is mogelijk dat opnieuw een felle strijd zal ontbranden, daar het hoe langer hoe duidelijker wordt, dat de miljoenen boeren in de provincie, in de einde-

loze vlakten langs de Oeral nog steeds niet gewonnen zijn voor het denkbeeld, de grond die zij verbouwen als gemeenschappelijk eigendom te beschouwen.

Onmiddellijk na het slagen van de omwenteling heeft men hen grote stukken land geschonken, die zij vroeger slechts in pacht hadden, en het gevolg is geweest, dat zij zich hebben vertrouwd gemaakt met het denkbeeld, die grond als hun onvervreemdbaar bezit te beschouwen. Maar per slot van rekening geloof ik met stelligheid dat het bolsjewisme zal zegevieren.

— Maar gij kunt volstrekt geen bewijzen aanvoeren voor dat inzicht van u, riep Lord Durham driftig uit.

— Misschien niet, antwoordde Lord Aberdeen rustig. Het is meer een gevoelszaak. Een kwestie van sentiment. Iedereen houdt er natuurlijk zijn eigen denkwijze op na.

— Ik geloof er niet aan — ik geloof niet aan hun welslagen, niet aan de rechtvaardigheid van hun zaak, en bovenal geloof ik niet aan de mogelijkheid, dat wij Engelsen hier ooit zoiets zullen beleven.

— In ieder geval zouden wij Engelsen het anders doen, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Maar wij zijn dan ook geen Russen. Onze opvoeding, onze inzichten, onze omgeving, kortom onze aard, doet ons alles geheel anders inzien, dan de Russen doen.

Lord Durham scheen nog iets te willen zeggen maar hij bedacht zich en stond met moeite op uit zijn stoel, zakte er half weer neer in, verhief zich met een ruk, en liep met grote stappen door de conversatiezaal, om in de biljartkamer te verdwijnen.

— Lord Durham schijnt zich van mijn onschuldige opmerkingen nogal wat te hebben aangetrokken, zei Lord Aberdeen met een glimlach.

— Dat is heel begrijpelijk, mylord, zei Collins, opnieuw de schouders ophalend. Wat gij daar zo even hebt

gezegd, over gemeenschappelijk eigendom, moest hem wel diep grieven — hem, een man, die alleen krachtens zijn geboorte al recht heeft op een zetel in het Hogerhuis en die zes miljoen pond sterling bezit aan kapitaal en landerijen, vier landhuizen en de helft van een graafschap aan grond.

— Wel, in Rusland waren personen, die twaalf kastelen hadden, met tien dorpen er bij, en die nu een taxi besturen hier in Londen, of de deur open houden van een bioscoop, zei Lord Aberdeen kalm.

Op dit ogenblik kwam er een jongeman met helderblauwe ogen en een rond, zacht blozend gelaat op hem toe.

Lord Aberdeen nam hem onder de arm en zei opgewekt:

— Kom eens mee, Mr Brand, ik heb iets met u te bespreken.

— Tot uw dienst, mylord, antwoordde de jongeman.

De twee heren verlieten de conversatiezaal en richtten hun schreden door de brede marmeren gang naar het particulier vertrek van de vice president, waar deze menigmaal zaken afhandelde of vrienden ontving.

Zodra Lord Aberdeen de deur achter zich had dicht gedaan, veranderde dadelijk zijn gehele houding en hij duwde de jongeman lachend in een gemakkelijke stoel, terwijl hij op zachte toon zei:

— Nu alle formaliteiten terzijde, Charles. Nu ben ik geen mylord voor je, maar John Raffles, en jij bent mijn brave en trouwe helper. Wij moeten eens over geld spreken.

— Wat!? Heb je nu waarlijk al weer iets op het oog? zei de jongeman verwonderd.

— Stel je gerust, amice, antwoordde de Gentleman-Inbreker, die vijf minuten geleden nog zo voortreffelijk de rol van Lord Aberdeen had gespeeld. Ik heb je beloofd dat ik nu wat rust zou nemen, en daar

blijf ik ook bij. Maar luieren en met mijn duimen draaien, kan ik niet, en daarom heb ik besloten een plan ten uitvoer te brengen dat ik reeds enige tijd geleden heb opgevat.

— Laat eens horen, Edward, zei Brand.

Raffles ging op een gemakkelijke stoel dicht bij hem zitten, na zich te hebben overtuigd dat de deur goed gesloten was, stak een sigaret op en begon op zachte toon:

— Op hoeveel schat je mijn bezit op dit ogenblik?

Brand krabde zich achter het oor, alsof die vraag hem overrompelde en antwoordde:

— Daarop kan ik je slechts onvolledig antwoorden, Edward, ofschoon ik mij veel moeite geef je fortuin zo goed mogelijk te beheren. Maar ik verlies er de kijk op. Nu eens besteedt je een half miljoen voor de stichting van een of ander bejaardentehuis, een kinderziekenhuis, een sanatorium voor arbeiders of iets dergelijks, en dan weer wordt je bezit eensklaps door een goed geslaagde coup, zoals die van New York, met een paar miljoen vermeerderd — en dat van de ene dag op de andere. Hoe wil je dus dat ik je vermogen kan taxeren, vooral daar een groot gedeelte daarvan bestaat uit kostbaarheden van allerlei aard.

— Doe er dan eens een gooi naar; het komt er niet op aan of je je enige tienduizenden ponden vergist.

— Ik wil wel proberen het uit te rekenen, zei Brand, terwijl hij een stukje papier en zijn zakpotlood te voorschijn haalde.

Hij dacht even na en begon toen half voor zich heen sprekend:

— Daar hebben wij eerst je schatten op het eiland op de Noorse kust, Torghatten. Daar ligt nog steeds onaangeroerd een bedrag van anderhalf miljoen pond in goudgeld en bankbiljetten, en voor een waarde van bijna een half miljoen aan diamanten, parels, gouden sieraden en

andere kostbaarheden. Dat is één.

Dan is er Diamanteneiland, het onbewoonde eilandje ten noorden van IJsland, waar wij een paar jaar geleden dat avontuur met die zee-rovers hebben gehad. Niet lang geleden hebben wij daar nog een grote som heengebracht, en volgens mijn schatting ligt daar nu een bedrag van acht miljoen pond sterling aangangbare munt, en bijna negen honderd duizend pond aan juwelen. Dat is twee.

Wat je bezit in Engeland betreft, dat is op zes banken vastgezet, drie in Londen, een in Manchester, een in Leeds en een in Southampton. In het geheel ligt daar ongeveer vier en half miljoen. Ten slotte heb je op het Credit Lyonnais vijf honderd duizend pond staan, en op de Banca d'Italia een zelfde bedrag. Nu heb ik nog dat andere eiland vergeten, hetwelk wij Greenland gedoopt hebben, en waar wij niet lang geleden een bedrag van bijna een miljoen pond hebben verborgen. Er lag daar reeds een waarde van drie en een half miljoen.

Raffles had onverstoorbaar geluisterd, alsof het om de gewoonste zaak ter wereld ging en vroeg nu:

— Hoeveel is dat ongeveer samen?

Charles Brand telde snel de bedragen bijeen en antwoordde:

— Bijna eenentwintig miljoen pond sterling, dus nogal een behoorlijk bedrag, Edward, waarmee je een poosje vooruit kunt.

— En toch is het nog lang niet voldoende, amice, zeker niet voldoende om alles te doen wat ik wil doen.

Hij streek even met zijn hand

over zijn voorhoofd, en vervolgde op veranderde toon:

— Bij dat bedrag moeten ook nog gevoegd worden de anderhalf miljoen pond sterling, welke op dit oogenblik in mijn brandkast in ons huis in de Cromwellstreet liggen.

— Dat is waar. Ik heb je al een paar maal gezegd dat ik dat geen veilige bewaarplaats vind.

— Daarover wilde ik juist met je spreken; wij zullen dat geld naar een andere plaats brengen.

— Wil ik het op een of andere bank in deposito geven?

— Neen, ik heb er andere plannen mee. Ik wil het op een geheel nieuwe plaats hebben — en ziehier de reden:

Raffles blies een rookwolk uit zijn sigaret, keek even peinzend voor zich uit en ging toen voort:

— Wij beleven moeilijke en gevaarlijke tijden, en niemand kan zeggen, wat er de volgende dag zal geschieden. Het kan misschien nodig zijn, binnen de kortst mogelijke tijd ergens geld los te maken, als wij ver buiten Engeland zijn, en niet direct kunnen terugkeren. Nu hebben wij reeds drie schuilplaatsen, afgezien van de banken, maar dat is nog niet voldoende, want zij liggen alle drie op het westelijk half-rond. Ik heb er over gedacht, nu ook in het oosten een plek voor het verbergen van een deel onzer bezittingen te bestemmen. Worden de andere ontdekt, of zijn wij niet in staat er voorlopig naar toe te gaan om welke reden dan ook, dan kunnen wij ons daarheen begeven, om ons van het nodige geld te voorzien.

HOOFDSTUK II

OP WEG

Brand had met aandacht geluisterd en vroeg nu:

— Heb je al zulk een plek op het oog?

— Ja, in de Indische Oceaan.

— Het is dus een eiland?

— Natuurlijk, en het ligt tussen de Tchagos eilanden en de grote groep van de Maladiv eilanden, die zich uitstrekken van de evenaar tot bijna aan de tiende breedtegraad.

— Is het een onbewoond eiland, waarheen je dat geld wilt brengen?

— Dat was althans vijf of zes jaar geleden het geval, toen ik er door een toeval landde.

— Er zou dus geen gevaar bestaan voor ontdekking?

— Naar mijn mening, niet.

— Ligt het niet in een of andere scheepvaartroute? vroeg Brand verder.

— Zeker niet in een normale route. De stoomvaartlijnen van Europa naar Indonesië houden allen minstens twintig geografische mijlen noordelijker aan en er is dus geen sprake van dat men aan boord van een schip het eiland zou kunnen zien, zelfs niet door de sterkste kijkers, tenzij het schip door een of andere storm uit zijn koers wordt geslagen.

— Stormt het veel in die buurt?

— Zeer zelden. Maar als er eens een orkaan losbarst, nu, dan is het ook raak. Daarom blijft men ook liefst zo veel mogelijk uit de buurt van een dergelijk eiland, omdat zo'n storm ineens, zonder dat iets er vooraf op wijst, kan losbarsten. Er moeten reeds enige malen schepen in

een dergelijke vliegende storm op de kust van zo'n eiland verbrijzeld, en met man en muis vergaan zijn. Dat is echter lang geleden, maar sindsdien houden de schepen van de genoemde route liefst zoveel mogelijk noordelijk aan.

— Dus daar gaan wij naar toe?

— Ja, en liefst zo spoedig mogelijk.

— Welk vervoermiddel denk je te gebruiken? Gaan wij eerst met een gewoon stoomschip naar Ceylon, en steken we vandaar naar het bedoelde eiland over? Of gaan we per vliegtuig, met de « Adelaar », waarmee je de afstand in drie dagen zoudt kunnen afleggen? Of, en dat is geen kwaad idee, maak je er een plezierreisje van en ga je met je eigen jacht, met je nieuwe duikboot?

— Ja, Charles, dat laatste is mijn bedoeling; wij gaan met de « Bruinvis », en ik denk dat wij niet langer dan twaalf dagen voor de reis nodig zullen hebben.

— Maar Edward — de reis van Londen naar Djakarta duurt ongeveer dertig dagen, en de eilandengroep van Tchagos ligt op meer dan twee derde van die afstand.

— Ik hoop en verwacht, dat de « Bruinvis » heel wat vlugger zal varen dan de snelste mailboten. Ik heb nog enige verbeteringen aan het vaartuig aangebracht en ik ben er van overtuigd, dat het nu aan de oppervlakte zeker veertig knopen, en onder water twee of drieëndertig zal halen. Henderson en ik hebben er reeds een proeftocht mee gemaakt.

maakt.

— Waar ligt de « Bruinvis » nu ?

— In de verborgen grot op het eiland Torghatten.

— Daar zouden wij dus eerst naar toe moeten ?

— Precies ; met de grootste motorboot welke wij daar dan kunnen verbergen.

— Hoe zwaar is ongeveer de vracht van de schat, die je denkt te gaan verbergen ?

— Ongeveer honderd kilo — in gouden staven, diamanten en deugdelijk Engels bankpapier.

— Wanneer wil je vertrekken ?

— Ik verwacht dat vandaag over een week alles klaar is. Ik heb James Henderson opgedragen een paar kisten te vervaardigen, stevig en toch niet te zwaar, en die bestand zijn tegen de inwerking van het klimaat en, daarmee zou hij, naar hij veronderstelde, over een dag of vier vijf gereed zijn.

Met deze woorden stond Raffles op, wierp zijn sigaret in een asbakje en nam Brand onder de arm, om met hem naar de conversatiezaal terug te keren, waar het thans een weinig drukker was geworden.

Raffles en Brand hielden er zich echter niet lang op, maar staken de zaal dwars over en verlieten deze weer door een andere deur, uitkomende op een brede hall, waar de monumentale trap eindigde.

Zij lieten zich in de vestiaire hun overjas en hoed geven en wandelden naar huis, want het was intussen opgehouden met regenen en tamelijk zacht weer.

De volgende dag, reeds vroeg in de ochtend, begaven Raffles en Brand zich door de tuin, die zich achter het huis in de Cromwellstreet uitstreckte, naar het tuinhuis, dat zich terzijde van de garage bevond.

Hieronder was de geheime werkplaats ingericht, waar Raffles reeds zo menig wonderbaarlijk werktuig had uitgevonden en in elkaar gezet, en waar ook de « Adelaar », zijn met

gecomprimeerd gas gedreven vlieg-machine, nadat de samenstellende delen in een aantal buitenlandse fabrieken waren vervaardigd, was geassembleerd.

Zij bereikten deze geheime werkplaats door een smalle gang, die in één der dikke zijmuren van het tuinhuis was uitgespaard, en die uitkwam op een ijzeren wenteltrap, welke naar de werkplaats voerde, die met het grootste geduld en ten koste van inspannende arbeid onder de grond was aangelegd. Raffles had daarbij gebruik kunnen maken van het feit, dat hij door een toeval onder de vloer van het tuinhuis het begin had gevonden van een kunstmatig hol, een kelder, die vroeger tot een klooster had behoord.

In deze werkplaats vonden zij Henderson, de reusachtige chauffeur van Raffles, druk bezig met hamer, nijptang en spijkers van verschillend formaat om een paar teakhouten kisten te maken, die met stroken plaatijzer zouden worden versterkt.

Met opgestroopte mouwen, hanteerden zijn gespierde armen de zware hamer, waarmee hij het dikke plaatijzer bewerkte, alsof het een luciferdoosje was, en klaarblijkelijk zonder de minste inspanning.

Hij liet dadelijk het werk rusten toen hij zijn meester zag binnentreden, en bleef een ogenblik met zacht op en neer gaande borst staan. — Vordert het werk, James ? vroeg Raffles terwijl hij de reus op de schouder klopte.

— Dit is de derde kist, mylord, antwoordde Henderson, de twee anderen zijn reeds met geitenleer overtrokken en van scharnieren en een slot voorzien ; de afwerking is echter tamelijk ruw, zoals gij ziet. Dat komt, omdat gij mij niet veel tijd hebt gegund...

— Je hoeft je niet te verontschuldigen, James, zei Raffles glimlachend, ieder ander zou waarschijnlijk een paar weken aan zulk een

kist hebben moeten werken; hoofdzaak is dat zij goed sluiten, dat zij even groot zijn, en dat zij met zijn vieren zullen passen in de met lood beklede koffer welke reeds gereed is, zei Raffles, terwijl hij Brand naar een hoek van de werkplaats bracht, waar de twee geheel afgewerkte kisten klaar stonden. Zij wogen ledig ongeveer tien kilo, en zouden na gevuld te zijn ieder een gewicht hebben van minstens vijfentwintig kilo aan goud, juwelen en bankpapier, zodat een krachtig man ze toch nog gemakkelijk zou kunnen hanteren.

Zij waren van binnen met geitenleer bekleed en hadden terzijde een stevig hengsel; de kisten hadden een platte vorm, en waren aan de binnenkant beschoten met mahoniehout.

Henderson kon inderdaad trots zijn op zijn werk, dat hij alleen in enkele dagen had verricht.

Ongetwijfeld had het werk wat fijner afgewerkt kunnen zijn, en dat zou ook wel gebeurd zijn als Henderson er de tijd voor had gehad, maar de kisten waren sterk, en dat was de hoofdzaak.

In een hoek stond een platte kist van cederhout, met ijzeren banden beslagen, en van binnen met zink bekleed waarin de vier ijzeren kisten naast elkander zouden komen te staan.

Raffles wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Hoe lang denk je nog dat het zal duren voordat de twee laatste kisten gereed zijn?

— Als ik niets anders te doen krijg, nog een dag of drie, vier, mylord.

— Goed. Je hoeft je niet te overhaasten, hernam Raffles. Als alles klaar is, kom mij dan mededelen, want de daaropvolgende dag vertrekken wij.

Henderson bleek zijn berekeningen goed te hebben gemaakt, want vier dagen later meldde hij zich bij

zijn meester aan en deelde hem mee, dat hij nu ook de vierde kist gereed had gekregen.

Onmiddellijk werd nu begonnen met het vullen van de kisten.

Henderson droeg ze des avonds, toen het donker geworden was, door de tuin naar binnen, en vervolgens naar de werkkamer van Raffles, waar de brandkast stond.

Daar begonnen Raffles en Brand het geld en de kostbaarheden uit de kast in de kisten over te pakken, waarbij de jongeman nauwkeurig aantekening hield van alles, wat door hun handen ging.

Goud, in staven en in munten, bankpapier, diamanten, prachtige ringen, paarlen halssnoeren, broches en oorhangers, die zorgvuldig in zijdepapier werden gewikkeld, en in kleine kartonnen dozen werden gedaan.

Alles werd gewogen, opdat de kisten niet te zwaar zouden worden.

Eén voor één raakten de kisten vol en werden gesloten, met dezelfde sleutel.

Ten slotte kwam Raffles aandraagen met een kleine kist van gewoon wit hout die echter tamelijk zwaar bleek te zijn, en waarop met zwarte verf een grote D geschilderd was. Raffles zette dit kistje voorzichtig neer en Brand vroeg nieuwsgierig:

— Wat zit daar in? Wat betekent die D?

— Dynamiet, antwoordde Raffles laconiek.

Onwillekeurig deed de jongeman een stap achteruit en herhaalde verschrikt:

— Dynamiet? Wat ben je van plan daarmee te doen?

— Dat zal ik je beter kunnen uitleggen, als wij daarginds aangekomen zijn, antwoordde Raffles.

— En gaat dat gevaarlijk goedje mee op de duikboot?

— Natuurlijk, maar wij zullen de nodige voorzorgsmaatregelen wel in acht nemen.

— Wanneer vertrekken wij?

— Nog vannacht, want ik wil niet graag, dat men ziet hoe deze kisten in de auto gedragen worden. Henderson kan er een stuk papier omwikkelen en ze vlug inladen, terwijl wij bij de auto blijven. Alles is gereed. Gaston, mijn trouwe oude kamerbediende, heeft zijn orders, en er is verder niets, dat ons hier houdt.

— Waar laten wij de auto?

— Zodra de kisten aan boord van de « Bruinvis » zijn gebracht, brengt Henderson deze in de garage terug.

— Waar ligt de « Bruinvis » op het ogenblik?

— Aan de steiger van onze Zeilen Roeivereniging in de Theems, hier vlakbij.

De beide vrienden waren nu geheel gereed met het inpakken en maakten zich reisvaardig; de wapenkast werd geopend, en Raffles nam er drie voortreffelijke Winchester jachtgeweren uit, die ook geschikt waren voor de jacht op grof wild, en voorts een paar Colt revolvers die in holsters werden gedaan.

Een kleine kist werd gevuld met munitie voor geweren, zowel als revolvers, en toen begon het pakken van de valiezen.

Intussen had ook Henderson zich reisvaardig gemaakt en om elf uur in de avond stond hij met de grote Bentley voor het hek van de voortuin.

Brand had de zware kisten reeds met stevig pakpapier omwikkeld en Henderson droeg ze een voor een naar de auto, alsof het lege sigarenkistjes waren. Vijfendertig kilo was een kleinigheid voor de reus, waar hij zijn hand niet voor omdraaide.

Raffles en Brand hadden reeds in de auto plaats genomen waarin nu ook de platte kist werd gedragen, en ten slotte werden ook de valiezen

ingeladen, het kistje met dynamiet zorgvuldig in wollen lappen gewikkeld, om tegen het schokken van de wagen bestand te zijn, en de platte lederen kisten met de geweren.

Nauwelijks tien minuten later stopte Henderson voor het Verenigingsgebouw van de Jacht- en Zeilvereniging waarvan Raffles en Brand beiden lid waren.

Het heette dat Lord Aberdeen op de noord-westkust van Afrika ging kruisen en de opzichter van het botenhuis had er voor gezorgd dat de grote, zeewaardige motorboot gereed lag.

De « Zeemeeuw » was een slank vaartuig van bijna vijftien meter lang en drie meter breed en volkomen zeewaardig, tenminste wanneer men zich niet te ver van de kust waagde.

De kisten werden aan boord gedragen, waarbij Henderson de hulp van de opzichter afsloeg, die hopen op een fooi ter plaatse was verschenen, daarna de valiezen, de wapenkisten en de rest.

Terwijl Raffles en Brand dit alles op zijn plaats brachten, stapte Henderson in de auto om deze in de garage terug te brengen, waarna hij in een stadsbus terugkeerde.

De benzinetank was gevuld, er waren levensmiddelen aan boord en men kon vertrekken.

De opzichter kreeg de fooi, waarnaar hij verlangend had uitgezien, het anker werd gelicht, de schroef geeselde het water van de Theems, en de « Zeemeeuw » maakte zich van de steiger los.

Het was reeds bijna middernacht toen de boot de Theems afvoer en zich een weg zocht te midden van de groene, rode en witte boordlichten, waarvan de rivier wemelde.

HOOFDSTUK III

VAN HET NOORDEN NAAR HET ZUIDEN

Henderson had aan het roer plaats genomen, terwijl Raffles en Brand de gerieflijk ingerichte kajuit hadden opgezocht, waar zij het eenvoudige avondmaal zouden gebruiken, hetwelk door de jongeman was klaar gemaakt in de kombuis van de boot.

Wanneer alles goed ging, zou de tocht van Londen naar het eiland op de Noorse kust, waarbij de reizigers de Noordzee in haar volle breedte moesten oversteken, ongeveer zestien uren duren.

Henderson zou zes uur aan het roer blijven, om daarna zelf wat rust te gaan nemen, terwijl Raffles hem zou vervangen.

Het was koud, maar er stond bijna geen wind, toen de « Zeemeeuw » de Theemsmonding bereikte, en zee koos.

Vóór aan de boeg was een krachtig zoeklicht opgesteld, want ofschoon het « Reglement voor de Binnenvaart » evenmin als de bepalingen betreffende de grote vaart dit voorschrijven, had Raffles het nuttig geoordeeld, zulk een krachtig licht aan boord van een vaartuig te bezitten, dat ook voor andere doeleinden dan uitsluitend voor plezierreizen werd gebruikt.

Om zes uur in de ochtend werd Raffles wakker, sprong uit zijn krib, maakte toilet en kleepte zich aan, om het stuurrad uit de handen van Henderson over te nemen.

Deze deelde hem zijn bevindingen mede en begaf zich daarop naar zijn hut om tot een uur of twaalf te gaan slapen.

Het was nog donker, maar in het

oosten was toch reeds een flauw schijnsel merkbaar, dat de nadering van de dag aankondigde.

Over een uur zou de nacht plaats hebben gemaakt voor het licht van een vroege lentedag.

Om acht uur voegde Brand zich bij Raffles, nadat hij voor een stevig ontbijt gezorgd had.

Hij droeg een tafeltje tot dicht bij het stuurrad, schoof een vouwstoel voor Raffles aan, en op het dek, in een warme jekker gekleed, verorberden de twee vrienden opgewekt hun eerste maal.

— Wij zijn een weinig op ons tijdschema ingelopen en morgenochtend om vier uur kunnen wij het eiland wel bereiken hebben, begon Raffles.

— Hebben wij dan het tij mee?

— Ja, wij kunnen dan net gemakkelijk de baai binnenlopen, aan het einde waarvan zich de grot bevindt, waar de « Bruinvis » op de bodem rust.

Hoe dichter men de Noorse kust naderde, hoe drukker het scheepvaartverkeer werd.

Het was reeds lang weer donker geworden toen Brand, die Raffles aan het stuurrad vervangen had, aan de gezichtseinder de lichten van Stavanger zag, de zuidelijkste havenplaats van Noorwegen. De motorboot had zich zo uitstekend gehouden en de machine had zo onberispelijk gewerkt, dat men nogmaals een uur gewonnen had op de beeraamde tijdsduur.

Men besloot nu, gezamenlijk te blijven waken, daar men toch reeds om drie uur de baai van Torghatten

zou binnen lopen.

Het was een voordeel dat de maan vol aan de hemel stond, en dat er bijna geen wind en dat de zee zeer kalm was, want het is in deze wateren moeilijk manoeuvreren wegens het grote aantal klippen en rotsen, die men langs de gehele westelijke kust van Noorwegen vindt.

Voorzichtigheid was dus aangera- den en daarom hield Raffles zoveel mogelijk uit de kust en minderde hij enigszins de vaart van de « Zee- meeuw ».

Hij volgde thans vrijwel de ge- wone route der schepen die van Bergen op Hull varen, maar enige zeemijlen vóór deze havenstad ver- anderde hij van koers en hield aan op een sombere massa, die aan de horizon opdoemde.

Het was het eiland Torghatten, een onvruchtbare rots, door slechts een paar vissersgezinnen bewoond.

De gehele vissersvloot van Torg- hatten bestond uit niet meer dan drie armelijke tjalken.

Voorzichtig naderde de « Zee- meeuw », thans met alle lichten ge- doofd, het eiland, en een half uur later voer de boot een diepe inham in, die aan het eind scheen te wor- den afgesloten door een steile rots- muur, die zich bijna loodrecht uit zee verhief.

Deze baai had slechts een smal strand en was aan alle zijden door rotsen omringd.

Aan het eind van de rotsmuur gaapte de donkere ingang van een hol, die thans voor de helft door het zeewater was afgesloten.

Nog een paar uur en de opening zou geheel door de vloed aan het oog onttrokken worden.

Onversaagd stuurde Raffles de motorboot op de spelonk aan, die het ranke vaartuig scheen op te slokken als de muil van een reus- achtig monster.

Raffles vertraagde de vaart nu aanzienlijk en dat was wel nodig, want het gewelf van de grot daalde

zo dicht tot de oppervlakte van het water, dat er maar nauwelijks ruim- te overbleef voor de boot.

Henderson had weer het zoeklicht ontstoken, dat de wanden van de grot deed schitteren als diamant. Een ogenblik later begon het gewelf weer te rijzen en de motorboot voer nu een hol binnen, waarvan het ge- welf zich minstens zestig meter bo- van de oppervlakte van het water verhief.

Hier en daar rezen rotspieken uit het water op, die tot aan het gewelf reikten en die de spelonk het plech- tig aanzien gaven van de reusachtige beuk van een kerk.

Van het gewelf hingen op vele plaatsen grote stalectieten af, die in een spitse punt eindigden, en die als ontzaglijke ijskegels schitterden in het zoeklicht.

Een paar maal had Brand deze spelonk reeds bezocht en telkens trof hem opnieuw de plechtige rust van deze plek, waar geen enkel ander geluid weerklonk dan het zachte ge- ruis van het water.

De wanden van de grot daalden bijna overal loodrecht in het water neer, uitgezonderd op een enkele plek geheel aan het einde van het hol, waar zich een rotsachtig strand bevond, ongeveer veertig meter lang en twaalf meter breed.

Eb en vloed lieten ook in deze onmetelijke grot hun invloed gel- den, hoewel niet zo krachtig als daarbuiten, en over een paar uren zou het laagste gedeelte volkomen door het water zijn afgesloten.

De « Zeemeeuw » zette koers naar het rotsige strand, dat zich onge- veer een voet boven water verhief en legde aan het eind daarvan aan.

Het anker werd neergelaten en een meerkabel werd vastgemaakt aan een uitstekende rotspunt. Zodra de boot stil lag, stapten Raffles en Brand aan land, en liepen naar de andere zijde van de droge strook, waar even boven het water een mat glinsterend voorwerp te zien was,

dat er enigszins uitzag als het deksel van een geweldig grote, koperen pan.

Het was het dekluk van de « Bruinvis ».

Brand had een stevige plank te voorschijn gehaald, welke hij van het strand naar het dek van de duikboot legde.

De twee vrienden liepen over deze plank heen en maakten het ronde deksel van het luik los, dat nauwelijks enkele centimeters boven het water uitstak.

Raffles daalde aanstonds een smalle stalen ladder af, die in de machinekamer uitkwam, en draaide daar, bij het licht van zijn elektrische zaklantaarn een klein koperen handwiel enige slagen om.

Aanstonds liet zich een zacht ruisend geluid horen, veroorzaakt door het water, dat gedeeltelijk uit de reservoirs werd geperst.

Langzaam begon de « Bruinvis » te rijzen, totdat het dek overal bijna een decimeter uit het water uitstak.

Onmiddellijk werd een aanvang gemaakt met het overladen van de kostbare kisten, de leeftocht, de wapens, de munitie, en ten slotte het kistje dynamiet, dat een veilig plaatsje in de voorpiek van de duikboot kreeg.

Dit alles duurde ongeveer een half uur en werd verricht bij het licht van het elektrische zoeklicht, hetwelk men nu onafgebroken kon laten schijnen, daar het nu niet meer zichtbaar was van uit zee.

— Kunnen wij de « Zeemeeuw » hier nu veilig laten liggen totdat wij zijn teruggekeerd? vroeg Brand, nadat alles was overgeladen.

— Als wij de boot stevig vastmaken, behoeft er geen vrees te bestaan, dat deze zal afdrijven.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en zag dat het reeds vijf uur in de ochtend was.

— Het is volstrekt niet nodig, dat wij er onze nachtrust bij inschieten, zei hij, want wij hebben geen haast.

Wij zullen alles laten, zoals het is en aan boord van de motorboot een uur of zes gaan slapen, en het volgende getij afwachten.

Zo gezegd, zo gedaan. De drie mannen begaven zich aan boord van de « Zeemeeuw » en zochten hun hut op.

Een kwartier later waren zij in diepe rust verzonken, en het was reeds middag toen zij weer ontwaakten.

Om te kunnen zien moesten zij opnieuw hun zaklantaarns aanknippen, want slechts een zeer zwak lichtschijnsel drong aan het begin van de grot door de nauwe spleet naar binnen, die thans voor een gedeelte door de golven was vrijgelaten.

Over een paar uur zou de vloed opnieuw op komen zetten en de opening weer afsluiten.

— Wij vertrekken toch zeker onder water? vroeg Brand.

— Natuurlijk, de vissers zijn op dit ogenblik buitengaats en ik ben er niet op gesteld, dat zij mij zien.

— Staat er water genoeg?

— Alleen bij laag water zou het een weinig gevaarlijk zijn, antwoordde Raffles, maar dat is alweer achter de rug, en het water stijgt voortdurend. Wij zullen ons dadelijk inschepen.

De drie mannen verlieten de « Zeemeeuw » na zich te hebben overtuigd dat de motorboot onmogelijk zou kunnen afdrijven en liepen over het smalle strand naar de duikboot.

Zij trokken de plank naar binnen, klommen achter elkaar het smalle stalen laddertje af en Brand als laatste, bevestigde met enkele handgrepen de sluitplaat van het ronde luik.

Raffles stond in het midden van de kleine machinekamer, met in de ene hand het stuurrad, en de andere om het koperen handwiel waarmee hij de watertanks kon vullen of doen leeglopen.

Het was half twee toen Raffles

het sein tot vertrek gaf.

Brand en Henderson hadden reeds meermalen een tocht met dit wonderlijke vaartuig gemaakt en beiden waren dadelijk aan hun bezigheden gegaan.

De schroef begon zacht te draaien, tegelijkertijd liep het water in de reservoirs en daalde de boot bijna rechtstandig totdat deze juist door het water bedekt was.

Voorzichtig manoeuvrerend, stuurde Raffles de boot naar de smalle, lage doorgang.

Een straal van de reeds laagstaande zon trof het water en deed het als smaragd fonkelen.

Raffles onbeweeglijk als een standbeeld, hield zijn blikken gevestigd op de lens van kwarts, die zich vooraan in de boeg bevond.

Langzaam voer de «Bruinvis» door het kristalheldere water, en gleed toen precies tussen de wanden van de nauwe opening door.

Een ogenblik later bevonden zij zich in de baai en het bleek al dadelijk, dat Raffles goed had gedaan onder water te duiken, want door de periscoop zag hij duidelijk op een halve mijl afstand een paar visserschuiten, die juist op de baai aanhielden.

Hij vermeederde de snelheid van de «Bruinvis» die nu, terwijl de electromotor met grote snelheid draaide, door het water schoot.

Brand had zich voor één van de kleine zijvensters geplaatst, van een biezondere, zeer harde soort kristal vervaardigd en wierp een blik op de scholen vissen, die verschrikt voorbij zwommen.

Het water was op deze geringe diepte zo helder, dat men tot op vijftig meter duidelijk vooruit kon zien.

Het was een druk gewemel van goud en zilver en groen- en roodglinsterende schubben van duizenden vissen van allerlei aard.

De «Bruinvis» stevende intussen vlug de baai uit, steeds een halve meter onder water blijvend.

Het koelruim van de duikboot bevatte voor bijna twee maanden levensmiddelen en Henderson had zich dadelijk aan het werk gezet om een smakelijke maaltijd te bereiden.

In het achterschip was de kombuis, waar zich het electriche fornuis bevond, waarop het zeer gemakkelijk was, vlees en groenten te braden en te koken.

Op de planken van een ondiepe kast stonden honderden blikjes geconserveerd vlees en groenten, rijst, vis, erwten en andere eetwaren.

Ook vruchten ontbraken niet en zelfs waren er aan boord van dit wonderlijke schip, een paar zakken meel in de voorraadkamer en kon Henderson in de electriche oven mooie, ronde broden bakken.

Brand had intussen de bagage, voor zover deze aan boord gebruikt zou worden, ontpakt en nu dekte hij als een volleerd hofmeester de tafel in de kleine eetzaal die zich vooraan in de duikboot bevond.

Terwijl de twee vrienden zaten te eten nam Henderson de plaats van Raffles over in de machinekamer.

Hij had opdracht gekregen de Noorse kust zo dicht mogelijk te volgen en in de Noordzee tot op twee meter te dalen.

De werkzaamheden aan boord waren aldra zodanig ingedeeld, dat ieder van de drie mannen op zijn beurt het noodzakelijk werk zou verrichten en rust zou kunnen nemen.

— Je hebt mij gesproken van enige nieuwigheden die je aan de «Bruinvis» hebt aangebracht. Waar bestaan die? vroeg Brand.

— Ten eerste kan de boot nog een paar knopen sneller lopen, doordat ik een andere schroef heb laten maken en ten tweede zullen wij ons beter kunnen verdedigen tegen eventuele vijanden, want ik heb geschut aan boord.

Toen Brand hem verwonderd aankeek, vervolgde Raffles glimlachend:

— Je behoeft natuurlijk niet te denken aan een twaalfduims kanon.

Het is maar een klein snelvuurkanon, dat granaten kan afvuren van drie duim.

— Maar ik heb het nergens gezien! riep Brand.

— Dat is niet te verwonderen. Het bevindt zich op een platform vóór in het schip en onder een luik in het dek. Ingeval van nood wordt het opgedraaid en schietvaardig gemaakt, — juist zoals dat bij de duikboten in de laatste wereldoorlog het geval was.

— Maar hoe komt men er bij? vroeg Brand nieuwsgierig.

In plaats van te antwoorden stond Raffles op, en liep langs Brand heen naar de smalle voorwand van de eetsalon, waar zich een kleine dubbele stalen deur bevond nauwelijks anderhalve meter hoog en nog geen meter breed.

Hij opende deze deur en wenkte Brand om naast hem te komen staan, terwijl hij tegelijkertijd de schakelaar van een elektrische lamp omhoog drukte.

En daar zag de jongeman een klein snelvuurkanon, op een draaibaar affuit, dat op een stalen platform was bevestigd, hetwelk snel omhoog kon worden gedraaid.

— Hier zie je het wiel, waarmee één man het kanon kan opdraaien, zei Raffles, op een stalen rad, dicht naast het dubbele deurtje wijzend. Thans, nu wij onder water varen, zou je dat wiel onmogelijk kunnen hanteren, want het is automatisch vastgezet, maar zodra het dek, al is het maar een klein stuk, boven de golven uitsteekt, kan het wiel bewogen worden, dan klept het luik daarboven om en het kanon verschijnt boven het dek.

Brand kon van verwondering geen woord uitbrengen en nam zijn plaats aan tafel weer in, terwijl Raffles de deurtjes weer sloot.

Zodra de duisternis viel kreeg Henderson gelegenheid om eveneens te gaan eten.

Terwijl Brand de besturing van de

duikboot overnam, begaf Raffles zich aan dek, om de horizon af te speuren.

Wel lieten zich hier en daar de lichten van schepen zien, want ten eerste zou de donkergrijze duikboot moeilijk te onderscheiden zijn en ten tweede zou Raffles in geval van nood de boot direct kunnen laten duiken.

De snelheid werd thans aanzienlijk opgevoerd en tegen het vallen van de nacht bevond de boot zich midden in de Noordzee.

De mannen wisselden elkander nu geregeld aan het roer af, terwijl de ander aan dek, in een warme jekker gehuld, voor uitkijk speelde.

Om twee uur in de nacht was de « Bruinvis » in het Engelse Kanaal en toen de dag aanbrak rondde zij Kaap Finistère.

Raffles had het besluit genomen, wanneer de omstandigheden het slechts even toelieten, aan de oppervlakte te varen, om zoveel mogelijk tijd te winnen.

Het was tamelijk druk in dit gedeelte van het Kanaal, maar de « Bruinvis » voer ongestoord verder, het dek slechts even boven de oppervlakte van het water uitstekend. Zo ging de reis voort, dwars over de Golf van Biscaye waar het vaak duchtig kan spoken, maar waar het thans rustig was.

Zonder een ogenblik de vaart te vertragen ging de reis verder, langs de kust van Portugal en door de Straat van Gibraltar.

Het was avond toen deze zee-enge gepasseerd werd, onder water, om alle onaangename ontmoetingen te vermijden.

Daarna voer de duikboot de Middellandse Zee in en zette de reis voort, nu eens aan de oppervlakte dan weer, als er wat al te veel vaartuigen in de buurt waren, een paar meter onder de golven.

De machines werkten onberispelijk, en als het nodig geweest ware, zou één man de boot gemakkelijk

hebben kunnen besturen.

Vijf dagen nadat de « Bruinvis » de geheime grot op Torghatten had verlaten, stevende zij de Rode Zee

in, een grote overgang van een zeer koel klimaat, naar een warme luchtstreek.

HOOFDSTUK IV

DE VERKENNING VAN HET EILAND

Raffles had niet te veel gezegd van zijn wonderbaarlijke duikboot, want nog binnen de geraamde tijd naderde men het doel van de reis.

Het was omstreeks zeven uur in de ochtend toen Henderson die aan dek een luchtje schepte, aan de gezichtseinder een grijsachtige vlek ontwaarde, en dra klonk de uitroep uit zijn mond:

— Land in zicht!

Raffles, die het hoorde, kwam aan dek, en bracht zijn kijker voor het oog.

Hij tuurde enige tijd in de door Henderson aangeduide richting en liet toen de kijker zakken.

— Je hebt goed gezien, James, zei hij. Daarginds is land. Nog een uur en wij zullen het anker kunnen uitwerpen.

Reeds enige uren had de duikboot met grote snelheid aan de oppervlakte gevaren, zodat het boegwater als een fontein opschoot en in een golf van schuim over het voordek spoelde, zonder dat de reizigers een enkel vaartuig hadden ontmoet.

Het was duidelijk, dat zij zich thans buiten de gewone route der grote scheepvaartlijnen bevonden.

De zee was geheel verlaten; geen rookwolkje liet zich zien.

De warmte was drukkend en leetwat hinderlijk, daar de reizigers de afstand tussen het mistige koude

Londen en de evenaar in zulk een korte tijd hadden afgelegd.

De « Bruinvis » liep op dit ogenblik biezonder snel en schoot als een vis over de golven, door geen briesje gerimpeld.

Raffles boog zich over de ronde opening in het dek en riep tot Brand, die aan het roer stond:

— Wij hebben bijna ons doel bereikt, Charles! Kun je door de periscoop het land zien?

Het duurde enige tijd voor het antwoord kwam:

— Ik zie een flauwgrijze streep, pal in het oosten. Is dat het bewuste eiland?

— Ja, wij houden er precies op aan. Matig de vaart, want er zijn verderop verraderlijke klippen onder water.

Brand deed wat hem gezegd was en de « Bruinvis » gleed nu met een snelheid van ongeveer twaalf knopen over de golven.

Geleidelijk nam de grijze streep vaster vormen aan, en na verloop van een half uur wijzigde zich ook de kleur, die diepgroen werd.

Met het blote oog kon men reeds de hoge heuvels zien, welke zich aan deze zijde op de kust van het eiland verhieven.

Raffles had intussen zelf het roer ter hand genomen en stuurde nu langzaam aan op een inham, ter

weerszijden ingesloten door groene heuvels.

Hier en daar staken klippen op uit zee, en de grootste voorzichtigheid was geboden bij het naderen van deze onbekende kust.

Maar eenmaal in de kreek, waar het water zo vlak was als een spiegel, kon ieder gevaar als geweken worden beschouwd.

De heuvels waren bijna overal van het water gescheiden door een strand, bestaande uit fijn wit zand, nergens breder dan een meter of tien.

Raffles besloot hier voor anker te gaan.

Langzaam voer de duikboot naar de rechteroever van de baai, en met een zacht schurend geluid liep zij op het zand.

Het was op dat ogenblik laag water, en het was dus nodig de duikboot stevig te verankeren.

Niet ver van de ankerplaats stond een zware tamarinde, bij uitstek geschikt a's ducdalf. Henderson sprong dan ook overboord, waadde door het kristalheldere water, met de ankerketting over de arm en bevestigde deze om de dikke stam van de boom.

Raffles liet nog een tweede anker vallen, en nu behoefde men niet bevreesd te zijn, dat de « Bruinvis » zou afdrijven, als de vloed opkwam.

Een plank werd uitgelegd van het dek naar het strand, terwijl toebeheidselen werden gemaakt om zich te ontschepen.

Eerst werden de wapens aan land gebracht, daar Raffles op het eiland, voldoende vogels en klein wild hoopte te schieten om wat afwisseling te kunnen brengen in het dagelijkse menu van ingeblikt vlees en groente.

Vervolgens werden de kisten met hun kostbare inhoud aan land gebracht, daar Raffles voornemens was zijn schat zo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen.

Ten slotte droeg Henderson het kistje met dynamiet op het strand.

De reus zou de wacht houden en

een vuur aanleggen, terwijl Raffles en Brand naar een gunstige plek zouden zoeken, om het geld en de kostbaarheden te verbergen, en tevens wat wild voor de lunch trachten te schieten.

De twee vrienden hingen hun geweer aan de riem over hun schouder, na zich van de nodige patronen voorzien te hebben, en namen afscheid van Henderson, met de verzekering, dat zij in geen geval langer dan enkele uren zouden weg blijven.

De twee mannen volgden gedurende enige tijd het strand, en beklommen toen een der laagste heuvels, die met struikgewas en dwergbeuken begroeid waren.

Op de top staande, konden zij een groot gedeelte van het eiland overzien.

Het bleek een langwerpige vorm te hebben en in het midden, als het ware een ruggegraat vormende, verhief zich een bergketen, die van het oosten naar het westen liep.

Hier en daar was een meertje zichtbaar, gevoed door riviertjes, niet veel meer dan beken, die op de bergketen schenen te ontspringen.

Ver in het oosten was een dicht woud zichtbaar, dat bijna de gehele oostelijke helft van het eiland innam.

— Is dit eiland van vulkanische oorsprong? vroeg Brand, na zich enige tijd zwijgend te hebben verlustigd in het schone schouwspel, dat dit eiland onder een tropische hemel bood.

— Ik moet bekennen, amice, dat ik daar nog geen grondig onderzoek naar heb ingesteld, antwoordde Raffles. Het lijkt mij echter wel waarschijnlijk, want wij bevinden ons hier in een streek waar zich een aantal vuurspuwende bergen bevinden, ook onderzeese, waarvan sommigen zijn uitgedoofd, maar anderen nu en dan tot uitbarsting komen.

— In ieder geval is de bodem hier en daar zeer rotsachtig, merkte

Brand op.

— Inderdaad, en dat komt goed van pas, want ik heb dat nodig voor mijn doel.

— Denk je alles in een enkele dag te kunnen afdoen?

— Als het ons meeloopt, zeker. Maar ik herhaal: — wij hebben geen haast, en als wij vandaag geen geschikte plek vinden, dan knopen wij er nog een dag aan vast.

Op dit ogenblik vloog een koppel grijze vogels uit een naburig bos op, die veel geleken op de Europese patrijzen.

Nog onder het spreken had Raffles zijn geweer aan de schouder gebracht, richtte en vuurde.

Een der vogels tuimelde gewond naar beneden, en bleef onbeweeglijk liggen.

— Nu hadden wij eigenlijk Busto hier moeten hebben, meende Brand, die zou ons de vogel dadelijk hebben geapporteerd.

— Er zal niets anders opzitten dan dat wij onze buit zelf gaan halen, zei Raffles lachend, terwijl hij naar de plek toestapte, waar de vogel gevallen was.

Na even te hebben gezocht vond hij het dier, en stak het in zijn wistas.

De twee mannen daalden de heuvel af aan de tegenovergelegen kant, en bereikten zo een dal, doorsneden door een kristalheldere beek, die met tamelijk veel verval naar zee stroomde.

Raffles en Brand volgden de loop van de beek en kwamen aan de zoom van een bos van apenbroodbomen en cocospalmen, afgewisseld met muscaatbomen, struiken van de tabakspant met grote groene bladeren en nog andere planten, zoals men er ook op Ceylon en op de Molukken aantreft.

De twee vrienden zagen enige dwergmuskusdieren bij hun nadering vluchten en in hun holen verdwijnen, hetgeen Brand de opmerking ontlokte:

— Ik heb altijd gedacht, dat op een onbewoond eiland de dieren niet zo schrikachtig waren, Edward?

— Misschien maken die muskusdiertjes daarop een uitzondering, zei Raffles glimlachend. Ik meen te weten, dat op dit eiland nog nooit een menselijk wezen de voet heeft gezet.

Zij zetten hun weg door het bos voort en eensklaps werden zij opgeschrikt door een wild gekrijs, dat uit de toppen der bomen bleek te komen.

Toen zij omhoog keken, zagen zij een grote troep sierlijke kleine apen, die zich aan de lianen vasthielden, welke zich om de stammen der bomen slingerden.

— Kijk eens, hoe potsierlijk zij van tak tot tak springen, net een troep opgewonden kinderen!

— Maar kinderen, die erg schrikachtig zijn uitgevallen! riep Brand uit. Kijk maar, zij gaan allen aan de haal.

De apen schenen de mannen te hebben gezien en een hunner stiet een kreet uit, die zeker als een waarschuwingssein bedoeld was, want dadelijk namen alle apen de vlucht en waren in een ommezien uit het oog verdwenen.

Raffles keek de vlugge dieren even na en bleef een ogenblik in gedachten staan.

— Merkwaardig, zei hij half voor zich heen. De dieren gedragen zich juist alsof zij geleerd hebben de mens als een vijand te beschouwen, en ik vraag mij nu af of dit eiland werkelijk onbewoond is. Het is nog geen half jaar geleden dat ik het grondig heb doorzocht en geen enkel spoor van menselijke wezens heb ontdekt. In ieder geval zullen wij direct één der hoogste bergen beklimmen, vanwaar men het gekele eiland kan overzien.

— Je schijnt hier de weg goed te kennen?

— O, men kan hier niet verdwalen, zei Raffles glimlachend. Bijna overal is de heuvelketen te zien, die

in het midden van het eiland loopt en waaraan men een goed richtsnoer heeft.

Toen zij onder het geboomte vandaan kwamen, stonden zij aan de zoom van een grasvlakte, waar een paar herten graasden, met lange, gekromde horens, die rustig het lange gras bleven afscheren met hun lange tongen, tot de twee mannen in hun onmiddellijke nabijheid waren gekomen.

Toen pas hieven zij de kop op, keken de twee mannen, alsof zij verbaasd waren, aan en draaiden zich

toen om, om zich op een kalm drafje te verwijderen.

— In ieder geval blijkt wel, dat deze herten nog nooit mensen hebben gezien, Charles, zei Raffles lachend. Zij vertoonden geen spoor van angst.

Hij wees recht voor zich uit, waar zich een hoge heuvel verhief, die vrijwel afzonderlijk stond en vervolgde:

— Daar is mijn uitzichttoren. Wij kunnen daar binnen drie kwartier zijn.

HOOFDSTUK V

HET VERBERGEN VAN DE SCHAT

De mannen hadden hun tocht weer gedurende enige tijd voortgezet, toen Brand vroeg:

— Zeg Edward, aan wie behoort dit eiland eigenlijk?

— Aan mij, antwoordde Raffles kalm.

— Oja? Ik wist niet dat je ook een eiland rijk was. Maar het zal toch wel aan deze of gene mogendheid behoren?

— Het wordt waarschijnlijk geacht te behoren tot de groep der Tschagos eilanden, en die behoren tot de kroonkoloniën van Engeland, maar daar het onbewoond is, doe ik er mijn rechten op gelden, — zonder gevaar te lopen dat iemand mij die zal betwisten.

— Heeft het een naam?

— De naam staat zeker in geen enkele atlas vermeld, daarom heb ik het gedoopt met de naam Charitas.

— Naar de godin der weldadigheid?

— Precies. Met het geld dat wij hier gaan verbergen, help ik hulpbehoevenden, en de naam is dus niet zo kwaad, dunkt mij.

— Het lijkt mij een echt Robinson Crusoe eiland toe! riep Brand uit.

— Ja, er is hier van alles. De broodbomen leveren een zeer smakelijk meel op, de cocospalmen geven een uitstekend voedsel, en wat kan men al niet fabriceren van de cocosvezel. Men vindt, misschien niet hier op dit eiland, maar dan toch elders op deze breedtegraad, tabak, rijst, tamarinde, tapioca, suikerriet, koffie. En hoe weelderig is de fauna niet. Duinhazen, rotganzen, talingen, patrijzen, herten, zwijnen, schildpadden, mosselen, waarvan de kusten wemelen.

Terwijl de twee vrienden aldus opgewekt converseerden, stapten zij stevig door, en aldra stonden zij aan de voet van de alleenstaande heuvel.

Het beklimmen duurde ongeveer een half uur en was niet gemakkelijk, want de hellingen van de heuvel waren steil, met een stekelige grassoort beplant, en er was natuurlijk geen enkel gebaand pad.

Zij konden van hun hoge uitkijkpost het gehele eiland overzien.

De kust, waar zij geland waren, was over het algemeen tamelijk laag en rotsachtig, de westelijke helft van het eiland was van heuvelachtige aard en de lage bergen werden afgewisseld met vruchtbare vlakten.

De lage bergketen, waarop de beide mannen zich nu bevonden, strekte zich bijna lijnrecht uit, met een kleine kromming in het midden; de top waarop zij stonden was verreweg de hoogste van de gehele bergkam.

Geruime tijd verlustigden de twee vrienden zich in dit schouwspel. Waar zij echter ook keken, zij konden geen spoor van enig menselijk leven ontdekken, geen rookwolkje, geen hut, geen omheining, niets wat er op wees, dat dit eiland bewoond was.

Zij konden bijna alle inhammen zelfs met het blote oog onderscheiden, maar er was nergens een spoor van, enig vaartuig te zien.

Ten slotte daalden de vrienden de heuvel af, maar halverwege bleef Raffles staan, en wees naar een hoge kale rots, niet ver van de plek, waar de « Bruinvis » voor anker lag.

— Die rots daarginds heb ik uitgezocht als de natuurlijke brandkast van mijn miljoenen, zei Raffles glimlachend.

— Is er dan een hol of kloof, waarin de kisten onzichtbaar kunnen worden verborgen?

— Voor zover ik weet niet, maar wij zullen er een hol maken.

— O, nu begrijp ik waarom wij

dynamiet hebben meegenomen! riep Brand uit.

Raffles knikte bevestigend met het hoofd en de tocht werd voortgezet. Op de terugweg slaagden de twee vrienden er nog in, een kleine antilope te schieten, benevens een jong aardvarken, hetwelk Henderson, de bekwame kok, zeker met veel dank, tot afwisseling van het dagelijks menu van conserven zou aanvaarden.

Het liep tegen het middaguur toen zij weer de ankerplaats van de « Bruinvis » bereikten, waar Henderson trouw de wacht hield.

Hij had reeds een aantal dode takken verzameld en op een hoop gestapeld en behoefde er nog slechts de brand in te steken.

Hij bekeek de door Raffles en Brand meegebrachte jachtbuit met begerige ogen en riep uit:

— Is dat eetbaar, mylord, als ik vragen mag?

— Uitstekend, James, de antilope zal zeker beter smaken dan het fijnste kalfsvlees, en wat het aardvarken betreft, dat vlees smaakt minstens even goed als het Europese varkensvlees.

Henderson wilde de antilope snel en hing het dier aan de achterpoten in de kombuis, na het te hebben gespalkt, opdat het vlees zou kunnen besterven en dit met een handigheid alsof hij zijn hele leven niets anders had gedaan.

De lunch was spoedig bereid, en bestond uit een wildpastei, wat zalm en knappend brood door Henderson gedurende de afwezigheid van Raffles en Brand, in de elektrische oven gebakken, alles onder het genot van een glas uitstekende rode wijn.

— Wij zullen nu dadelijk maar aan het werk gaan, zei Raffles, toen de maaltijd beëindigd was, het is nu nog prachtig weer, maar niemand kan zeggen of dat wel zo zal blijven. Hoe eerder wij het werk achter de rug hebben, hoe beter.

— Die rots schijnt dicht bij de

kust te liggen, zei Brand.

— Inderdaad, bij hoog water bespoelen de golven de voet.

Zodra Henderson klaar was met het afwassen van het eetgerei en het begraven van de etensresten, begonnen de drie reizigers met hun inspannend werk.

Allereerst werd de platte kist overgebracht, die de drie mannen over het zand voorttrokken aan een dik touw, dat om de kist werd geslagen.

Zij stonden nu voor de rots, die ongeveer tien meter hoog, en aan de kant van de zee bijna geheel vlak was, zonder enig vooruitstekend punt, als gevolg van de eeuwenlange slijpende erosie.

Aan de landzijde was de helling eveneens steil maar toch wel beklimbaar.

In het midden was een kleine holte zichtbaar, nauwelijks groot genoeg om er op handen en voeten door te kruipen, hetgeen Henderson zeker niet gelukt zou zijn.

— Het zal wel aan mij liggen, zei Brand, maar ik begrijp niet goed hoe we, als we dat hol eenmaal toegankelijk gemaakt hebben, de toegang zullen verbergen voor eventuele nieuwsgierigen.

— Dat zal heus niet moeilijk zijn, amice, dat zul je aanstonds zelf zien.

De terugtocht werd aanvaard en nu werden achtereenvolgens de vier kisten overgedragen.

Henderson laadde er twee tegelijk op zijn schouders, terwijl Raffles en Brand er ieder een voor hun rekening namen.

Ten slotte werd het kistje met dynamiet met de grootste voorzichtigheid overgebracht, benevens een aantal werktuigen, waaronder een draagbare motor en een aantal boorijzers.

Henderson had, voor hij het laatste vrachtje ging halen, het uitelnde van een rol geïsoleerd koperdraad aan de dynamo van de duikboot gekoppeld en het snoer, dat meer dan twee honderd meter lang was achter

zich aan meegetrokken.

Er werd een weerstand ingeschakeld, vervolgens de motor opgesteld, de draad daaraan bevestigd en nu behoefde men slechts contact te maken.

De steenboor werd op de motor gekoppeld, en Brand kroop door de nauwe spleet, de draagbare motor voor zich uit schuivend.

De spleet was zó ondiep dat Brand er niet eens geheel in verdween, zodat zijn benen naar buiten bleven steken.

Er was maar juist plaats voor zijn armen te kunnen bewegen, en om er een elektrische zaklantaarn neer te zetten.

Brand maakte contact, de motor sloeg aan, en de steenboor begon zich door het gesteente te vreten.

Terwijl hij de boor met de ene hand tegen de rotswand duwde, bespoot Brand met de andere hand het boorijzer voortdurend met een dun straaltje olie daar het staal anders dadelijk witgloeiend en onbruikbaar zou zijn geworden.

Zoals Raffles hem had aangewezen, maakte hij vier gaten, twee aan de achterwand van het hol en een aan iedere kant.

De dynamietlading behoefde niet erg groot te zijn, daar het alleen de bedoeling was, het inwendige van het hol wat te vergroten.

Raffles en Henderson hadden de patronen reeds verdeeld, in afwachting dat Brand met zijn werk klaar zou zijn.

Het duurde bijna twee uur om de vier gaten te boren, want de rots was hard, de boorijzers moesten een paar malen vernieuwd worden en Brand moest enkele malen naar buiten komen om frisse lucht te hapen.

Ten slotte kon hij de patronen aanbrengeu, die langs elektrische weg tot ontploffing zouden worden gebracht.

Een koperdraad werd aan het slaghoedje van elke patroon beves-

tigd en gekoppeld aan een kleine, droge batterij niet veel sterker dan die van een elektrische zaklantaarn.

Toen hij hiermee klaar was, kroop Brand achteruit, terwijl hij de motor meenam en alles wat hij aan werktuigen in het hol had gebruikt.

De vier contactdraden werden verlengd tot op een veilige afstand, en de droge batterij werd neergezet achter een rots, ongeveer vijftig meter van de eerste verwijderd. De draden werden in elkaar gedraaid op een schakelbordje; hiermede was alles gereed.

De drie mannen zochten dekking achter het rotsblok en Raffles legde zijn hand op het schakelbord, de wijsvinger op de contactknop.

— Opgelet! riep hij. Daar gaat hij! Zijn vinger drukte de contactknop neer en bijna op hetzelfde ogenblik liet zich een zwakke ontploffing horen, als een verre donderslag.

De drie mannen hieven het hoofd boven het rotsblok op, en zagen dat de klip omgeven was door een lichte wolk van stof en gruis, die snel neersloeg. Zij bleven voorzichtigheids halve nog even wachten en er werd nogmaals contact gemaakt daar misschien een der patronen geweigerd had, maar Brand bleek zijn werk goed te hebben verricht — de vier dynamietpatronen waren allen ontploft.

Het drietal liep naar de klip, en reeds op een afstand was het te zien, dat het plan gelukt was; de opening was nu bijna tweemaal zo breed en diep.

Dadelijk werden de kisten met het goud en de juwelen in de houten kist getild en deze werd gesloten.

Het was nu een vracht van bijna honderdzestig kilo en niet zonder moeite schoven de drie mannen de kist met de kostbare inhoud in het hol, waarin het zware geval geheel verdween.

Brand keek er met voldoening naar, maar maakte de opmerking:

— Ik ben toch benieuwd wat je nu zult doen om die opening voor andere ogen te verbergen. Een toeval dat niet eens zo groot behoeft te zijn, kan dit hol doen ontdekken, door mensen, die eventueel na ons zullen komen.

— Daar heb ik op gerekend, amice, zei Raffles. De opening zal zó goed worden afgesloten dat niemand het gat zal kunnen zien.

— Dat is te bereiken door het gehele bovengedeelte van de rots te laten instorten. De rotsblokken zullen dan de opening zo volkomen afsluiten, dat niemand op de gedachte zal komen, dat daar onder een schat verborgen zal zijn. Laten wij meteen maar weer aan het werk gaan.

Dat ging thans gemakkelijker, want nu men aan de buitenkant van de rots kon werken, konden zij alle drie mee helpen. Terwijl Brand de steenboor hanteerde, namen Raffles en Henderson ieder een houweel en hakten gaten in de wand van de rots.

De lading moest nu flink wat groter zijn, want het was nu zaak de gehele top van de rots te laten vallen, die zeker verscheidene tonnen woog.

Er werden opnieuw vier gaten aangebracht, waarin thans een gehele dynamietpatroon werd gedaan.

Opnieuw werden de contactdraden aangebracht, en de drie mannen zochten weer hun heil achter het rotsblok.

Het was maar goed, dat zij dekking hadden gezocht, want er volgde, nadat Raffles op de contactknop had gedrukt, een geweldige ontploffing, die een regen van rotssplinters honderden meters de lucht injoeg, terwijl de grond onder de voeten van de drie mannen dreunde en de luchtdruk hen bijna van de been wierp.

Zij wachtten nog een minuut of vijf, alvorens hun schuilplaats te verlaten en snelden toen naar de rots.

Het plan was voortreffelijk ge-

lukt.

De top van de rots was in vier of vijf zware brokken uiteengebarsten en deze hadden zich op elkander gestapeld, en sloten de ingang van het hol volkomen af.

Vrees voor beschadiging van de kist behoefden zij niet te hebben, want de onderste helft van de rots was in het geheel niet aangetast.

— Geloof je óók niet, Charles, dat onze schat op deze wijze veilig opgeborgen is? vroeg Raffles glimlachend.

— Iedereen zal dat moeten toegeven; de schat is zo goed verborgen, dat wij er nu zelf ook niet meer bij kunnen! riep Brand uit.

— Het zou inderdaad niet gemakkelijk vallen, deze zware rotsblokken zonder meer te verwijderen, gaf Raffles toe, maar niets belet ons immers, als wij het geld nodig hebben opnieuw van dynamiet gebruik te maken.

— Ik denk daar aan iets, mylord, zei Henderson.

— Voor de dag er mee, James, zei Raffles.

— Geloofst gij niet, dat als het eiland inderdaad bewoond zou zijn, men die geweldige ontploffing op alle punten van het eiland heeft moeten horen?

— Natuurlijk, James. Daaraan valt niet te twifelen, antwoordde Raffles; het was een geweldige klap, die zeker op het gehele eiland gehoord moet zijn en als hier werkelijk mensen zouden wonen dan zullen zij zeker komen toesnellen om te zien wat er aan de hand is.

Er kwam echter niemand en men kon er nu wel zeker van zijn, dat zich behalve de drie reizigers geen andere menselijke wezens op het eiland bevonden.

De tijd voor het middagmaal was aangebroken en Henderson sneed een bout van de antilope, en bereidde deze op een wijze, die de beste beroepskok hem niet verbeterd zou hebben.

— Gaan wij nu aanstonds terug? vroeg Brand toen zij gegeten hadden.

— Ik kan niet inzien, waarom wij hier nu nog langer zouden blijven, gaf Raffles te kennen. Wij zouden desnoods nog een dag kunnen blijven om hier wat te jagen, maar het lijkt mij nutteloos, daar wij de buit toch niet mee kunnen nemen. Wij hebben minstens voor een week vers vlees en dat is, dunkt mij, ruimschoots voldoende.

— Wij gaan dus vanavond weer terug?

— Laten wij maar beginnen met inladen, Charles, dan kunnen we vertrekken zodra het donker is geworden.

Maar nog vóór de zon aan de kim verdween, gebeurde er iets, dat de plannen van Raffles volkomen wijzigde, want omstreeks half vijf in de namiddag kwam Henderson, die uit tijdverdrijf een der heuvels aan de voorkant van de baai had beklommen, zo snel hij kon naar Raffles en Brand toelopen, die kalm hun sigaret rookten, en hem verwonderd aankeken, zoals hij daar met zijn armen zwaaiend en blijkbaar hoogst opgewonden kwam aansnellen.

— Wat is er aan de hand, James? vroeg Brand, je doet alsof je een of andere geestesverschijning gezien hebt!

— Geen spookverschijning, maar iets wat misschien nóg erger is, Mr Brand! riep de reus opgewonden.

— Wat is er dan aan de hand? vroeg Raffles kalm.

Henderson wees met uitgestrekte arm naar de zee, en antwoordde:

— Daarginds komt een grote vloot zeilschepen aan die een stoomboot omringen!

In een oogwenk waren Raffles en Brand opgesprongen en renden naar de baai, nadat Raffles snel een kijker gegrepen had.

Daar beklommen zij een heuvel en Raffles wendde zijn kijker naar zee.

Henderson had goed gezien: — op ongeveer twee mijlen uit de kust naderde een vloot van een stuk of twintig grote prauwen, allen van een zeil voorzien en in het midden daarvan, van die prauwen omringd, voer een klein stoomjacht uit de

pijp waarvan een lichte rookwolk opkronkelde.

Er kon niet aan getwijfeld worden: — deze verzameling vaartuigen hield recht op het eiland Charitas aan...

HOOFDSTUK VI

EEN WAAGSTUK

De twee vrienden keken elkander een ogenblik zwijgend aan totdat Brand uitriep:

— Ik had dus wel gelijk, toen ik zei dat de vogels en de apen opgeschrikt waren door de aanwezigheid van mensen! Het eiland mag dan niet bewoond zijn, het is zeker dat er hier nu en dan mensen komen!

— Wat zouden die hier komen doen, mylord? vroeg Henderson.

— Als ik mij niet vergis, James, dan hebben wij hier met zeerovers te doen.

— Zeerovers, mylord? herhaalde de reus. Bestaan die dan nog? Ik dacht, dat die er al lang niet meer waren...

— Daarin vergis je je, James, zei Raffles hoofdschuddend. Zij komen niet meer voor op de kusten van Europa, dat is waar, maar men vindt hen tegenwoordig nog in de Maleische Archipel, in de Chinese Zee en in de Indische Oceaan.

— Waar zouden die kerels vandaan komen? vroeg Brand.

Raffles bracht nogmaals de kijker voor het oog en tuurde in de snel vallende schemering naar de naderende prauwen. Toen hij het instru-

ment liet zakken lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

— Het zijn Malabaren, nog een greintje erger dan Maleiers. Zij zullen dat kunstje wel hebben afgekeken van de Chinezen en het zou mij niet verwonderen als er Chinezen aan boord van die vaartuigen waren.

— Zouden zij dit eiland als steunpunt hebben gekozen?

— Daaraan behoef je niet te twijfelen.

— Maar wij hebben nergens een spoor van hen gevonden.

— Dat zegt niets, want wij hebben geen gelegenheid gehad om het gehele eiland te doorzoeken. Ik denk dat zij hier maar zelden komen en hoogstens een enkele maal overnachten.

— Wat zou dat stoomschip er tussen doen? ging Brand voort.

— Dat zullen zij wel hebben buitgemaakt.

— Maar waarom brengen zij het hierheen?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Meestal laten zij het vaartuig na de plundering eenvoudig met allen, die aan boord zijn, zinken. Maar het is ook mogelijk, dat zij er meer

moderne denkbeelden op na zijn gaan houden en dat zij dat schip willen behouden, om er zelf overtochten mee te ondernemen.

— Hoe is het mogelijk, dat die prauwen een stoomjacht hebben kunnen achterhalen, mylord, vroeg Henderson.

— Als er een goede bries staat, James, dan varen die prauwen bijzonder snel, antwoordde Raffles, bijna zo snel, en misschien nog sneller dan een stoomschip. Zij omringen het schip tersluiks, — en als de kapitein ziet welk vlees hij in de kuip heeft is het meestal te laat. Maar in plaats van hier te blijven staan praten doen wij verstandiger, onze duikboot op te zoeken, want ik ben er niet op gesteld, dat zij ons ontdekken.

— Hoe sterk denk je dat die zeerovers in aantal zijn? vroeg Brand.

— Ik heb een stuk of twintig prauwen geteld en als er tussen twintig en dertig mannen aan boord zijn, dan kun je het zelf uitrekenen.

— Dat is om de dooie dood niet mis! riep Brand verschrikt uit, laten wij maar zo gauw mogelijk maken dat wij weg komen!

Raffles keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrouwen aan en zei:

— Dat was ik inderdaad ook eerst van plan, maar laten wij dat stoomjacht niet vergeten. De opvarenden kunnen wij toch niet aan hun lot overlaten!

— Maar hoe wil je tussenbeide komen, Edward? Wij zijn met ons drieën en zij met twee honderd veertig tot drie honderd man!

— Al waren zij met drie duizend! riep Raffles, denk je dat ik het lijdelijk zal aanzien dat die bruine duivels blanken vermoorden?

— Als zij het tenminste al niet gedaan hebben! riep Brand uit.

— Als dat zo is — dan zullen wij het die kerels dubbel en dwars betaald zetten!

Onder het spreken waren de drie mannen snel de heuvel afgedaald,

en spoedden zich naar de plek, waar de duikboot lag.

Het zou niet lang duren voor de vloot der zeerovers de ingang van de baai hadden bereikt; het was dus zaak om zich te haasten.

Het kleine kamp werd met spoed opgeruimd en de sporen van hun aanwezigheid werden zo goed mogelijk uitgewist.

De verkoelde takken van het houtvuur werden in het water gegooid en de as werd met zand overdekt.

Daarna werden het kleine braadspit, de vouwstoeltjes, de reisdekens, borden en glazen, en alles, wat reeds gereed was gezet voor het avondmaal, aan boord gebracht.

De ankerketting werd losgemaakt en het tweede anker opgehaald.

Over de plank begaven de drie reizigers zich snel aan boord. De plank werd naar binnen getrokken en het toegangsluik werd gesloten.

Het was reeds bijna donker toen er aanstalten werden gemaakt om te duiken, want op deze breedtegraad gaat de dag zonder noemenswaardige schemering over in de nacht.

De maan scheen echter en men kon ver voor zich uit zien, daar de hemel onbewolkt was.

De duikboot verdween onder de golven, zodra zij in voldoende diep water waren gekomen.

Het was de hoogste tijd, want over enkele minuten zou de prauwenvloot de ingang van de baai bereikt hebben.

Raffles was aan het roer gaan staan en bracht de « Bruinvis » snel buiten de baai, juist op het ogenblik dat de prauwen zich aan de ingang zouden vertonen.

Zodra zij buiten waren, liet Raffles de boot keren en stilleggen.

Door de periscoop konden zij duidelijk waarnemen wat er geschiedde.

De prauwen hadden betrekkelijk weinig diepgang en zouden gemakkelijk tot aan het einde van de baai kunnen varen, maar het stoomjacht, een fraai, slank en splinternieuw

schip van bijna 800 ton, had daarvoor te veel diepgang.

De zeeschouwers schenen deze baai reeds goed te kennen, want zij lieten het jacht, dat op de boeg duidelijk de naam «Virginia» droeg, tot ongeveer het midden van de baai varen.

Daar werd het anker uitgeworpen en het stoomjacht lag stil, omringd door de prauwen, opdat het niet zou kunnen ontsnappen.

Voorzichtig liet Raffles de duikboot zo dicht mogelijk naderen, want wegens het nachtelijk donker en het feit dat men zich onder water bevond, was het niet te zien, wat zich aan boord van de «Virginia» afspeelde.

Raffles vroeg zich af of er zich zeerovers aan boord bevonden en of zij misschien de passagiers en de bemanning reeds zouden hebben vermoord?

Was de eigenaar nog in leven?

Dat waren allen vragen waarop geen der drie mannen een antwoord wist.

Wel zou Raffles het zoeklicht kunnen ontsteken, maar dat was niet raadzaam, want dat zou voor de zeerovers het sein kunnen zijn, dadelijk alle opvarenden van het schip te vermoorden, als zij dat nog niet gedaan hadden.

Toch besloot Raffles nog dichterbij te komen, en, als het kon, aan boord van de «Virginia» te klimmen, ten einde te onderzoeken, hoe de zaken daar stonden.

Het anker werd dus opnieuw gelicht en de «Bruinvis» stevende de baai langzaam binnen, omstreeks een meter onder water blijvende, totdat het vaartuig de prauwen dicht was genaderd.

Deze lagen bijna zij aan zij om de «Virginia» heen en het was moeilijk zich een doortocht te banen, maar ten slotte vond Raffles toch een kleine opening tussen twee van de grootste prauwen.

Nu en dan kon men vage gedaanten

snel over het lage dek zien gaan.

Raffles besloot dus nog enige tijd te wachten totdat alles aan boord van de kaperschepen tot rust zou zijn gekomen.

Dat duurde geruime tijd, want men scheen feest te vieren aan boord van de prauwen, waarschijnlijk uit vreugde over het welslagen van de onderneming, welke de zeerovers zulk een kostbare buit in handen had gespeeld.

Maar eindelijk scheen het toch rustig te worden.

Raffles liet de watertanks langzaam voor een deel leeglopen, zodat de boot aan de oppervlakte kwam, maar niet hoger dan dat het dek een paar centimeters boven het water uitstak.

De maan was sedert enige ogenblikken achter een bergtop schuil gegaan, hetgeen een voordeel was, want nu zou het zeer moeilijk zijn de donkergrijze oppervlakte van het dek der duikboot in de duisternis te onderscheiden.

Raffles liet de machine voorzichtig een paar slagen doen, totdat de duikboot naast de «Virginia» lag.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei:

— Luister eens, Charles, jij bent van ons drieën het lenigst en het behendigst. Zou je het durven wagen aan boord van het jacht te klimmen en eens te zien hoe de zaken daar staan?

— Natuurlijk, Edward, antwoordde de jongeman, direct bereid om hier alle mogelijke hulp te bieden.

— Neem dan een revolver mee, maar maak er slechts in het uiterste geval van nood gebruik van. De zeerovers kunnen ons natuurlijk niets doen, al hebben enkele prauwen misschien zware wapens aan boord, maar zij zouden zich misschien op de opvarenden van de «Virginia» kunnen werpen, als die ten minste nog in leven zijn, in de veronderstelling, dat er hulp voor hen is komen opdagen.

— Begrepen, zei Brand, terwijl hij de revolver laadde en in een holster liet glijden, benevens een sterk, scherp jachtmes.

Het ronde dekluk werd geopend, en Brand klom langs de smalle stalen ladder naar het dek.

Toen hij het hoofd boven de opening uitstak, bleef hij een ogenblik wachten, om ingespannen te luisteren.

Hij kon echter niets anders horen, dan het regelmatig geluid van voetstappen op het dek van de « Virginia ».

Op de prauwen scheen alles in rust te zijn.

Hij wenkte Raffles en Henderson nog eens toe en klom op het dek van de duikboot.

— Wij zullen precies op dezelfde plek blijven liggen, en het luik open laten, zei Raffles op fluisterende toon, want het zou noodzakelijk kunnen zijn, dat je haastig de aftocht moest blazen. Ga nu, en wees voorzichtig.

Brand stond nu op het dek van de duikboot en keek even om zich heen.

Een weinig terzijde van het luik bemerkte hij de onderste trede van een smalle trap die tot aan een opening in de verschansing van het jacht reikte, welke opening op dit ogenblik bijna onzichtbaar was, omdat de deur deze volkomen afsloot.

Hij greep de twee afhangende touwen en klom voorzichtig en onhoorbaar langs deze valreep omhoog.

HOOFDSTUK VII

AAN BOORD VAN DE « VIRGINIA »

Brand moest een reeks patrijspoorten passeren en wierp een blik door een dezer ronde venstertjes. In het eerst kon hij niets onderscheiden, maar toen zijn ogen aan de duisternis gewend waren, zag hij in een kleine fraai gemeubelde hut op een rustbank een man met een gebruid gezicht liggen, slechts gekleed in een korte linnen broek, die even boven de knie eindigde.

De man droeg sandalen, die met dunne riempjes aan de voeten waren bevestigd.

Hij scheen in diepe slaap gedompeld te zijn, en Brand bemerkte aldra waaraan dit was toe te schrijven. In de hand van de neerhangende arm hield de man slap een fles vast. Ongetwijfeld was de slaper een

der zeeroovers.

Tegenover hem, in een schommelstoel, zat een tweede Malabaar, die zich juist in dezelfde toestand bevond.

Het was duidelijk dat de twee bandieten hun roes uitsliepen.

Een ogenblik dacht Brand er over de patrijspoort te forceren en naar binnen te klimmen, maar het raampje was zo klein, dat hij er waarschijnlijk niet door had gekund.

Brand liep door en toen hij de verschansing had bereikt, keek hij er voorzichtig overheen.

Zijn oor ving het geluid van voetstappen op, die blijkbaar naderbij kwamen.

Hij trok snel zijn hoofd terug en hoorde even later de stappen vlak

voorbij zich gaan.

Door het traliewerk van de verschansing zag hij de donkerbruine, blote benen van een Malabaar, en toen hij het hoofd een weinig ophief, bemerkte hij dat de man een geweer over de schouder droeg.

— Ik mag een staart krijgen, als ik weet hoe de schurk daaraan komt, mompelde hij voor zich heen, maar ja, het is best mogelijk, dat die vent nog pas kort geleden bij het Indische leger heeft gediend en gedrost is met medeneming van zijn wapens. En wie weet hoevelen zijn voorbeeld gevolgd hebben?

Brand wachtte tot de voetstappen zich verwijderd hadden en wipte toen met de vlugheid van een kat over de verschansing.

Hij verschool zich achter een grote rol opgeschoten kabels, en wachtte, alle spieren en zenuwen gespannen.

Op enige afstand verhief zich de campagne, die thans verlaten was. Waarschijnlijk zat de kapitein gevangen.

Op het achterdek brandde een lantaarn, en dicht bij het roer ontdekte hij een aantal mannen, die bij het licht van de lantaarn zaten te roken en te dobbelen.

Nu en dan deed de fles onder hen de ronde.

Zij waren echter nog niet dronken, dat was duidelijk te zien.

Brand kreeg nu een fraai gebeeldhouwde trap in het oog, die naar de kajuit leidde.

Met een paar sprongen was hij er bij, en na zich te hebben overtuigd, dat zich onderaan niemand ophield, ging hij naar beneden.

Hij bereikte nu een gang waarop een aantal deuren uitkwamen. Daar achter was niets hoorbaar.

Brand bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat van één der deuren.

In een grote midden-kajuit brandde licht, afkomstig van twee kaarslantaarns en bij het schijnsel daarvan zag hij dat daar een stuk of tien

personen bijeen waren.

Zes daarvan waren Europeanen, en blijkbaar stevig geboeid of gebonden, want zij hadden de armen op de rug en staarden zwijgend voor zich uit.

Eén er van was een vrouw, een jong meisje van een jaar of twintig, met mooi blond haar en blauwe ogen, die thans echter een angstige uitdrukking hadden.

Zij zat naast een man van een jaar of zestig met wit, kort geknipt haar en een gladgeschoren, breed gelaat.

Van tijd tot tijd wendde zij haar blik tot deze man en instinctmatig voelde Brand dat hij hier te doen had met vader en dochter.

Naast de man met het witte haar zat een man in een lichtblauwe uniform klaarblijkelijk de kapitein van de «Virginia».

Hij was een man van een jaar of dertig, met een donker, energiek gelaat, dat op het ogenblik een verbeten uitdrukking had.

Voorts zaten daar nog de stuurman, de bootsman, en iemand met een bol gezicht, die er uitzag als een hofmeester.

Op enige afstand, rondom een tafel, zaten vier Malabaren.

Hun geweren stonden in een hoek, onder het bereik van hun hand, en vóór hen op tafel lagen hun revolvers en hun messen, met zware brede klingen.

Ook dit viertal was aan het dobbelen, maar zij hadden zeker strenge bevelen gekregen om de fles niet aan te raken.

Wel zogen zij aan een soort stroo-tjes, en de rook daarvan vulde het vertrek met een ijle blauwe damp.

Brand tastte naar de kruk van de deur om te proberen of hij deze kon omdraaien, maar tot zijn teleurstelling bemerkte hij dat de deur van binnen was afgesloten.

Een ogenblik stond hij in beraad. Toen ging hij, onhoorbaar sluispend de gang verder in, met de hand om de kolf van zijn revolver, en loer-

de door het sleutelgat van iedere deur, welke hij dan telkens trachtte te openen.

Hij slaagde daarin overal, en keek dan in donkere, verlaten hutten, de meeste met twee boven elkaar geplaatste bedden.

Zo bereikte hij ten slotte het volkslogies, een smal lang vertrek, voor-aan in het schip.

Ook hiervan kon hij de deur open duwen, want ook deze ruimte was volkomen ledig.

Van de bemanning was geen spoor te ontdekken.

Zouden de bandieten hen al om de hals hebben gebracht? vroeg hij zich af.

Brand begreep dat het gevaarlijk zou zijn, zich hier nog langer op te houden.

Hij kon ieder ogenblik ontdekt worden en dan zou zijn lot niet twijfelachtig zijn. De Malabaren zouden geen ogenblik aarzelen hem te vermoorden.

Voorzichtig sloop hij weer door de gang terug en ging de trap weer op. Nog steeds viel er geen menselijk wezen te bespeuren.

Het was duidelijk dat de zeerovers er zelfs niet aan dachten, dat zij hier overvallen konden worden.

Toen viel de blik van de jongeman op een aantal kisten van verschillend formaat.

Zij stonden naast elkander op het dek gerangschikt, dicht bij de valreep.

— Dat zullen wel allemaal kisten zijn, die de buit bevatten van vroegere rooftochten, mompelde Brand.

Hij dacht hier nog even over na en aanvaardde toen de terugweg, maar voor de trap naar de grote kajuit bleef hij plotseling staan.

Zijn scherp oor had het geluid van stemmen opgevangen.

Hij bracht zijn oor voor het sleutelgat, en hoorde juist, hoe een der Malabaren, in vrij goed Engels, blijkbaar antwoordende op een zo even gestelde vraag, zei:

— Jullie zullen alle zes op het eiland blijven, totdat de losprijs van een miljoen dollar betaald is. Er gaan twee afgezanten naar het opgegeven adres om het geld te halen met die brief die je geschreven hebt. Je vrouw zal wel zo verstandig zijn om de afkoopsom te betalen, anders gaan jullie er allemaal aan. Begrepen?

Brand richtte zich snel op. Hij wist nu genoeg en maakte zich snel uit de voeten.

Hij kroop de trap weer op en op zijn buik over het dek, zich zo veel mogelijk achter opgeschoten trossen en de kajuitopstanden verbergend, en toen hij langs de machinekamer kwam, bemerkte hij aan de warmte die daar uit opsteeg, dat de vuren onderhouden werden en het jacht blijkbaar dus nog onder stoom lag.

Tevergeefs staarde hij in de duisternis, in de hoop iets van de bemanning te ontdekken; hij zag echter niets dan de bruine koppen der zeeschuimers, die nog altijd aan het kaarten waren, het mes in de gordel, naast de revolver.

Hij wachtte weer tot de stappen van de schildwacht zich verwijderd hadden en wipte vlug als een eekhoorn over de verschansing.

Hij daalde de valreep weer af, en stond het volgende ogenblik op het dek van de duikboot, waarvan het ronde luik was opengebleven.

Hij ging langs het stalen ladder-tje naar beneden en werd in de machinekamer door Raffles met blijdschap begroet.

— En... Charles... vertel eens gauw van je bevindingen... Hoe staat het er mee? vroeg Raffles. Maar wacht, laat ons eerst het luik dichtmaken.

Henderson trok het luik onhoorbaar dicht, en nu deelde Brand mede wat hij zo even gezien en gehoord had.

Raffles luisterde met gefronste wenkbrauwen en toen Brand zijn verhaal geëindigd had, barsste hij uit:

— Zo iets dacht ik wel, maar als het waar is, dat zij de gehele bemanning hebben uitgemoord, dan zal ik hun dat betaald zetten.

— Wat gaan wij nu doen?

— Hier blijven, en afwachten. In ieder geval lopen die zes mensen geen onmiddellijk gevaar, en het is voor mij een vaststaand feit, dat de zeerovers niet weten dat zij bespied worden. Ik wil ook wel eens zien wat zij met die kisten, die je gezien hebt, uitvoeren. Misschien brengen zij ze hier aan land en dat zou mij niet onwelkom zijn, maar eerst zullen wij alles in gereedheid brengen om die heren een warme ontvangst te bereiden.

— Wie zou de eigenaar van dat jacht zijn?

— Dat kunnen wij misschien wel in Lloyd's Register nazien.

Hij ging de voorkajuit binnen en nam uit een boekenkast het zware, in leder gebonden deel, waarin alle stoom- en zeilschepen ter wereld boven een zekere tonnemaat staan vermeld, met de namen van de bouwer, de eigenaar of de reder, tonnemaat, de thuishaven, het aantal PK van de machine, het jaartal van de tewaterlating en andere bijzonderheden.

Hij zocht een ogenblik en zei toen:

— De bandieten hebben gesproken van dollars, dus wij hebben zeker te doen met een Amerikaans jacht. Nu zijn er in Amerika alleen al twintig stoomschepen met de naam « Virginia » maar daarvan vallen er al aanstonds — laat eens zien — twaalf af, die veel groter zijn dan dit schip. Dan zijn er nog een stuk of acht, waarvan de kiel jaren geleden gelegd is, en dit vaartuig is splinternieuw. Wacht — daar heb ik het al: « Virginia » stalen stoomschip van 830 ton bruto, gebouwd op de werf van Thornton en Crofty, te water gelaten in februari 1930, eigenaar de heer Bernard Crook, te Philadelphia.

— Maar dat is de multi-miljoenair, de bekende katoenkoning! riep Brand uit.

— Dat meen ik mij ook te herinneren, zei Raffles, terwijl hij het register dichtklapte en in de kast zette. En nu herinner ik mij ook, dat ik van die tewaterlating foto's in « The Sketch » heb zien staan. Daar stonden ook een man met wit haar en een jonge dame bij, zoals je mij die zo even beschreven hebt. Nu, dan weten wij tenminste met wie we te doen hebben. En laten we nu maar in ons voddenbakje krui- pen, opdat wij morgenochtend fris en uitgeslapen zijn.

HOOFDSTUK VIII

DE AFREKENING MET DE ZEEROVERS

De duikboot was weer naar een grotere diepte gebracht, en ook een weinig verder uit de baai, zodat Raffles meer vrijheid van beweging zou hebben.

De drie mannen sliepen aldra, tot zij vroeg in de ochtend van de vol-

gende dag gewekt werden door de electrische wekker, die zich in de hut van Raffles bevond.

Het was vijf uur en nog donker. De drie mannen kleedden zich vlug aan. Raffles wierp een blik door de periscoop. Op de schepen der

zeerovers scheen alles nog in rust te zijn.

De prauwen lagen roerloos, de zeilen gereefd, op het rimpelloze water van de baai.

Uit de pijp van het stoomjacht kronkelde nog altijd een dunne rookliert omhoog.

Klaarblijkelijk wilden de rovers van dit snelle en zeewaardige schip gebruik maken, om hun strooptochten met des te groter succes te kunnen voortzetten.

De drie mannen gebruikten snel het ontbijt, door Henderson in gereedheid gebracht, en namen hun post voor de periscoop weer in.

Henderson hield zich inmiddels bezig met het kleine kanon, en droeg granaten aan waarvan hij een paar dozijn naast het stuk opstapelde.

Om zes uur, toen het goed licht was geworden, werd het levendig aan boord van de piratenschepen.

Er werden gedaanten zichtbaar, die langs het boord op en neer liepen, en nu zag men ook aan boord van de « Virginia » die bruine kerels af en aan lopen.

Raffles en Brand hielden hun blikken onafgewend op het stoomjacht gevestigd, en zagen hoe een zestal blanken aan dek werden gebracht, met de armen op de rug gebonden.

Duidelijk konden zij de gestalte van het jonge meisje onderscheiden, dat dicht in de nabijheid van haar vader bleef.

Daarna werden er enige pakken en kisten naar boven gesleept en neergelaten in de kleine jol van het jacht, welke daarop buiten boord werd gezet.

Enige Malabaren lieten zich in de jol zakken en assisteerden bij het overbrengen van de blanken, goed bewaakt door de zeerovers, aan boord van het kleine vaartuig, waarmee men hen naar de wal zou roeien.

Nog drie zeerovers namen in de jol plaats — de riemen plonsden in het water en het vaartuigje verwijderde zich.

De kust was dichtbij en het duurde nauwelijks tien minuten, of de jol schuurde over het zand van het strand.

De blanken werden gedwongen aan land te gaan, waarna de zeerovers de pakken aan land droegen, die ongetwijfeld levensmiddelen en gereedschappen bevatten, om er een primitieve woning mee te maken.

Bijna tegelijkertijd hadden een zestal prauwen het anker gelicht en waren de kust dichter genaderd.

De jol keerde terug, legde langszij van het jacht aan, waarna enige kisten van boord werden gehesen.

— Dat zijn de kisten die ik vannacht gezien heb! riep Brand uit.

— Zij schijnen nogal zwaar te zijn, amice, zei Raffles. Ik zou wel eens willen weten wat er allemaal in zit.

— Zouden wij niet aan land kunnen gaan, en eens kijken wat zij uitvoeren? vroeg Brand. Als wij de baai uitvaren en bij een der rotsen aanleggen die ver over het water uitsteken, zullen zij ons niet zien.

— Dat was ik juist van plan, amice! riep Raffles uit, en wij zullen het dadelijk ten uitvoer brengen.

Raffles bracht de duikboot langzaam en onhoorbaar uit de baai, en stuurde deze naar een hoge klip, die over het water hing en waar de golfslag zeer gering was.

Hij liet de « Bruinvis » naar de oppervlakte rijzen, en het luik werd geopend.

Het was absoluut onmogelijk, iets van de boot te zien door hen, die zich aan land bevonden; misschien zou men er alleen iets van uit zee kunnen zien, maar ook slechts alleen dan, wanneer men zich voorbij het einde van de landtong bevond.

Snel stapten de drie goed gewapende mannen aan land.

Zij volgden een eindje het smalle strand, liepen om de rots heen en beklommen deze, zorg dragend, dat zij zich niet bloot gaven.

Zij strekten zich plat op de top uit, die met laag struikgewas begroeid was en zochten met het oog de omgeving af.

In de kleine baai lagen onbeweeglijk de prauwen der zeeroovers, een stuk of veertien dicht bij elkander, in het midden van de inham, zes anderen aan de kust.

Van de landingsplaats bewogen zich een aantal Malabaren, slechts in lendendoek of korte linnen broek gekleed, in de richting van het binnenland.

Met vereende krachten werden een aantal zware kisten aan touwen meer landinwaarts gesleept.

Een eind verder, meer oostwaarts, bewoog zich een tweede groep van een stuk of twintig man.

Dat waren de Malabaren, die de gevangenen aan wal hadden gebracht.

De ene groep kon echter de andere niet zien daar zich een hoge heuvelrug tussen hen in bevond.

De eerste groep hield stil, aan de voet van een hoge rots, die met kreupelhout was begroeid.

De rovers duwden dit ruige gewas terzijde, en nu scheen de opening van het hol vrij te komen, want eensklaps verdwenen er enige mannen alsof zij door de grond waren gezonken, en met hen de kisten.

— Wij zullen die plek goed onthouden, mompelde Raffles zacht voor zich heen.

— Zouden zij niet vrezen, dat hun gevangenen dat geld zullen vinden? vroeg Brand.

— Die hebben er niets van gezien, en zij zullen de ingang van het hol wel zo goed camoufleren, dat alleen door een groot toeval die mensen het zouden kunnen vinden. En bovendien, — veronderstel, dat zij de plek ontdekken, dan hebben zij er nog niets aan, want zij kunnen immers het eiland niet verlaten.

— Wat zouden de Malabaren met hun gevangenen doen?

— Zij zullen hen waarschijnlijk

bevrijden, zodra de kisten zijn verborgen, en er voldoende mannen gebleven zijn, om niet te behoeven vrezen, dat die vijf mensen, die overigens ongewapend zijn, hen zullen aanvallen, als zij zich weer gaan inschepen.

— Maar zouden zij allemaal vertrekken? vroeg Brand verder.

— Ik hoop het, maar vrees van niet. Misschien wachten zij wel, tot de afgezanten uit Philadelphia terug zijn.

— Wat doen wij in dat geval?

— Je begrijpt wel, amice, dat ik weinig lust heb, ook zo lang hier te wachten. Wij zullen dus een middel uitdenken om de gevangenen te bevrijden.

De kisten waren nu blijkbaar allen verborgen in de grot, en de zeeroovers kwamen weer te voorschijn.

Zij voegden zich bij hun makkers, die de gevangenen naar het binnenland brachten, en door de kijker kon Raffles zien, hoe de groep halt hield aan de zoom van een grote vlakte, waar men blijkbaar de zes gevangenen aan hun lot zou overlaten.

Raffles wendde zich tot Brand en greep hem bij de arm:

— Luister eens, Charles, zei hij, probeer zo vlug je kunt ongezien, naar die vlakte te komen, en stel je daar ergens verdekt op. Zodra de zeeroovers weg zijn gegaan, om zich in te schepen, kom je te voorschijn, en zeg die mensen dat zij je moeten volgen, en dan breng je ze dadelijk naar de duikboot. Haast je zoveel mogelijk. Wij wachten je aan de voet van de rots.

Brand klauterde de rots af, en Raffles en Henderson zagen hoe hij als een haas voortsnelde, langs de voet van de heuvel, tot hij een bosje bereikte en er in doordrong.

Even later vertrokken de Malabaren en de gevangenen bleven alleen, nadat de touwen waren losgemaakt, die hun armen gebonden hielden.

Zij schenen een ogenblik besluiteloos te staan, maar Brand moest hen

een teken hebben gegeven, want even daarna snelden zij naar de kant van het bosje, waarin zij het volgend ogenblik waren verdwenen.

— Naar de boot, James! riep Raffles. Zij kunnen direct hier zijn.

Als de weerlicht daalden de twee mannen de rots af, en begaven zich naar de « Bruinvis » die even boven de oppervlakte van het water uitstak.

Een minuut of vijf later kraakte het kreupelhout... en daar verscheen Brand, aan het hoofd van de zes gevangenen.

Vol blijde verwondering traden zij op Raffles toe, die onbeweeglijk op het dek van de duikboot stond.

Natuurlijk wilden zij hem vragen stellen, maar de Grote Onbekende ontweek een antwoord, door hen tot spoed aan te sporen aan boord van de duikboot te gaan; — wij zullen u uw jacht terug geven.

— En de zeerovers? vroeg Crook ten hoogste verbaasd over deze zonderlinge toespraak. Die zijn vast en zeker nog aan boord.

— Dat is zo, maar dat is geen bezwaar. Zij zullen hun verdiende loon wel krijgen. Reken daar op.

— Zij hebben de bemanning tot de laatste man vermoord, zei Crooks op doffe toon. Drieëntwintig koppen.

— Nu, dan wacht hen de galg, zei Raffles kortaf. En nu aan boord! Er valt geen tijd te verliezen!

Allen daalden snel het laddertje af naar het inwendige van de duikboot, die dadelijk onderdook.

De geredde gevangenen wisten eigenlijk niet hoe zij het hadden. Eerst hun onverwachte bevrijding door een onbekende jongeman en nu hun inscheping aan boord van een kleine onbekende duikboot door een man, die naar geen woord van dank wilde luisteren... Het een nog vreemder dan het andere.

Zij moesten echter hun verbazing bevredigen met het bekijken van de

practische inrichting der machinekamer, die door Henderson altijd in prima conditie werd gehouden.

Toen de boot de baai bereikte, zag Raffles door de periscoop, dat de « Virginia » reeds koers naar zee zette.

Enige prauwen volgden langzaam, en waren de baai nog niet uit.

Raffles bedacht zich geen moment. Hij stevende recht op één der prauwen aan en boorde het vaartuig in de grond...

Een zwakke schok, toen het staal van de duikboot door het dunne hout heen ging en dat was alles.

De prauw zonk onmiddellijk, en de opvarenden hadden maar juist de tijd over boord te springen, om zwemmend het land te bereiken.

Daarop ramde de duikboot een tweede, een derde prauw...

Een wilde paniek maakte zich van de rovers meester.

De prauwen stoven naar alle richtingen uiteen, maar tevergeefs... zij werden alle geramd en naar de kelder gezonden.

Intussen had de « Virginia » ijlings het ruime sop gekozen.

De duikboot liep echter veel sneller en had aldra het schip ingehaald.

Het was nu niet meer nodig onder water te varen. Henderson liet de tanks leeglopen en de boot verscheen boven water. Brand draaide vlug het kanon op, en richtte.

Met een geweldige knal vloog een granaat vlak langs de boeg van het jacht, en plofte een mijl verder in zee.

Aan boord van het jacht dachten men zelfs niet aan tegenstand.

De zeerovers liepen schreeuwend gesticulerend over het dek, en sommigen staken smekend de handen omhoog.

Raffles bracht de scheepsroeper aan de mond en riep:

— Spring dadelijk allen overboord en zweren naar land, anders boor ik jullie in de grond!

Alsof een troep bruine duivels

wipten de zeeschuimers overboord, tien, twintig man te gelijk.

Men zag hen wild plassend naar de kust zwemmen, om toch maar buiten het bereik van het grijze monster te komen...

Het duurde nu niet lang meer voor de « Bruinvis » langzij het jacht lag, waar de geredde eigenaar met zijn dochter en de vier officieren langs een afhingende touwladder aan boord klommen.

— Ik zal in uw nabijheid blijven tot gij Ceylon bereikt hebt, een dag varens hier vandaan! zei Raffles de kapitein toe. Het is prachtig weer en met vier man zult gij het jacht wel kunnen besturen!

— Maar laat ons u tenminste dank mogen zeggen, mijnheer, zei de dochter van de katoenkoning met tranen in de ogen.

— Overbodig, miss, zei Raffles kalm. Ik beschouw het als sport.

Toen trad de eigenaar van het jacht naar voren en zei:

— Goed, ik kan mij daarmee ver-

enigen, maar ik ben óók een sportman. Gij hebt mij en de mijnen niet alleen het leven gered, maar mij ook een miljoen dollars bespaard. Ik heb in de haven van Ceylon een snelvarende motorboot liggen. Volg mij daarheen, dan draag ik die boot, die u in deze wateren van veel nut kan zijn, aan u over. Het is misschien niet veel in verhouding tot hetgeen gij voor mij hebt gedaan, maar het is alles wat ik op dit moment kan doen!...

— Goed, ik accepteer en dank u. Over een uur kom ik mijn cadeau halen, zei Raffles.

Raffles hield woord en verscheen omstreeks een uur later in de haven van Colombo, waar hij de eigendoms-papieren van Crooks overnam. Kort daarop voer hij met Charles Brand in tropenkleding gehuld de haven uit. Deze kleine motorboot kwam hem goed te stude, want met de zee-rovers was hij nog niet klaar... en... ook de kisten, op het eiland verborgen, wilde hij buit maken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

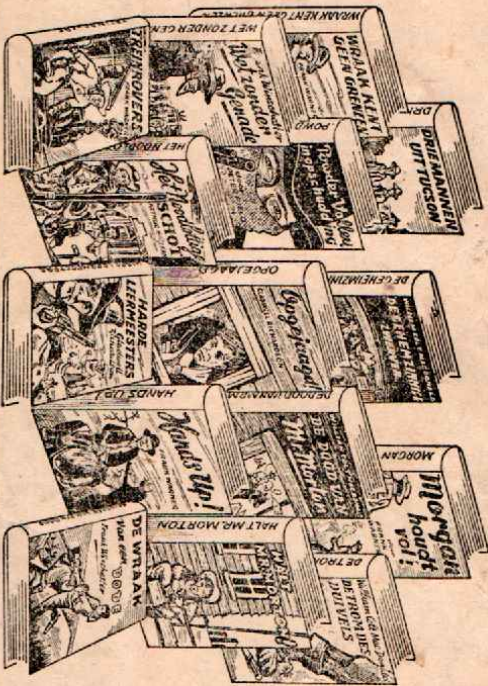
De verdwenen schatkist

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar met f 5.- of meer per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noedlottige schot** door Arthur Macken
3. **Harde Leernceesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Warner
6. **Wet zonder Grenzen** door Frank Warner
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgehaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** door Col. MacDonald
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Macken
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: .....

ADRES: .....

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007